Ára 1 forint

1957. április 4.

XIII. évfolyam 7. szám.

Ludas Matyi

Várnai György rajza

Közvetlen élmény

– Mesélje csak tovább, kedves Paccer II., hogy milyen színű az ég Nápoly felett ...

Ógörög példázat a részrehajlásról

— A művezető pikkel rám, mindig én kapom a korinthoszi oszlopfőket...

JURIJ BLAGOV

Egy széltolóról

A karriér ívén haladt
egy széltoló bokázva:
— Majd én! Szabad?
És már szaladt.
— Bocsánat! — fuvolázta.

A rangban nőtt, emelkedett
s megváltozott a hangja:
— Már eleget
dumált! Mehet!
— Pofát befogni! Hallja?

Egy év alatt oly nagy lett ő,
hogy mint a hordó, döngött.
Mily rettentő:
— Mars, egy-kettő!
— A nép nevében döntök!

De így beszélni nem lehet, —
s magasról, mint a mennybolt
egy rémeset,
szörnyűt esett,
s ejtőernyője sem volt.

Az ajkán újra szép szavak,
nem változott azóta:
— Majd én! Szabad!
És már szalad.
Lám, ugyanaz a móka!

A moszkvai Krokodilból fordította
Pogonyi Antal

CORIOLANUS

(Szín: a római Fórum. Két plebejus beszélget.)

I. plebejus: Hallottad, ó Pitius, a nagy újságot?

II. plebejus *(izgatottan):* Az istenekre, mi történt, ó Hominius?

I. plebejus *(fojtott hangon):* Coriolanus meglépett!

II. plebejus *(arcát eltakarva):* Nem! Ezt nem tudom elhinni! Igaz lenne ez? A hős, a bálvány, a félisten, a kedvenc elszelelt? És hova, ó Hominius?

I. plebejus: Ez az! *(keserűen)* Hova! Ez az! A volszkokhoz!

II. plebejus *(sarujával nagyot dobbant):* Éppen a volszkokhoz?! Jupiterre, ez nagy disznóság!

I. plebejus: De még mekkora! Micsoda hálátlanság! Mindene megvolt itt, jól élt, jobban, mint mi. Volt szép háza, jövedelme, felesége, mindenki becsülte, istenítette. Persze, fejébe szállt a dicsőség.

II. plebejus: Hallatlan! Biztosan megsértődött őmagassága!

I. plebejus: Ezeknek már nem lehet szólni! Ha valaki meg mer mukkanni, már felhúzzák az orrukat és mérgükben kivándorolnak.

II. plebejus: De éppen a volszkokhoz, ősi ellenségeinkhez!

I. plebejus: Hát igen. Képzelem, miket fog ez rólunk összehazudozni!

II. plebejus: Egy szavát sem lehet elhinni. Köztünk legyen szólva, sohasem szerettem a lódításai miatt.

I. plebejus: A szeme sem áll jól. Bandzsít.

II. plebejus: A járását is utáltam. Valahogyan olyan alattomosan szedte a lábát. Világéletemben ösztönösen undorodtam a lúdtalpú emberektől. Most ahogy így visszaemlékszem, sántított is.

I. plebejus: Azt mondják, Coriolinál nem is vett részt a harcban, részegen feküdt a sátrában, de Cominiust négy talentummal megvesztegette, innen a nagy hősi híre.

II. plebejus: Szép kis hős lett volna! Hiszen akkora hasa volt, hogy majd kiszakította a tógáját. Hova tették a szemüket a nők, nem tudom.

I. plebejus: És amikor homokórát lopott? Épületes kis história volt, annyit mondhatok.

II. plebejus: Hamisan kockázni, ez annyi volt nála, mint más embernél a vízivás. Alattomos, sunyi rabszolgaivadék!

I. plebejus: Hát azt tudod-e, hogy... *(súg).*

II. plebejus *(megdöbbenve)j* Mit nem mondasz, ó Hominius! Igaz lenne?

I. plebejus: Biztos forrásból tudom. Látták!

II. plebejus: Rettenetes! Manapság, Krisztus előtt négyszáznyolcvanban ilyesmi megtörténhessék!

I. plebejus: Csavargó!

II. plebejus: Lókötő!

I. plebejus: Ilyen hitvány semmirekellő még nem koptatta Róma köveit!

II. plebejus: De mondd csak, ó Hominius, hogyan lehet az, hogy Coriolanusnak ezeket a visszataszító tulajdonságait eddig nem láttuk? Vagy talán gyávák lettünk volna?

I. plebejus: Egyszerű ez, ó Pitius. Úgylátszik, az ilyesmit közelről nem lehet észrevenni, csak messziről.

Feleki László

Utazási vágy

Kaján Tibor rajza

Ezt olvastuk!

Szép kis koronatanú

Az Érdekes Újság-ban olvastuk (III. 16.) a Montesi per koronatanujáról a következőket:

„Caglio kisasszony, nevéhez híven, elegáns kosztümben jelent meg és mindent k i t a l á l t."

Szép kis koronatanú, aki a vallomását — kitalálja... Akkor legfeljebb *hamis-korona-tanú!*

Óriási filmtrükk:
Korda Sándor elvette a saját özvegyét

A Pesti Műsor-ban (III. 22.) olvastuk: *„Korda Sándor özvegye, aki 1953-ban feleségül ment a nála 35 évvel idősebb, nagy filmrendezőhöz..."*

Szóval: Korda Sándor *özvegye* ment feleségül Korda Sándorhoz a nagy filmrendezőhöz... *Elég különös házasság!*

Kossuth-díjas cipész

A Népakarat-ban (III. 16.) a Kossuth-díjak kiosztása után nagy cikk jelent meg ezzel a címmel: *„A balettcipők művésze..."* Nosza, nézzük meg, ki az a cipész, méghozzá balettcipő-specialista, akit kitüntettek volna. Már az első sorok után kiderült, hogy — *Lakatos Gabrielláról*, Operaházunk kiváló szólótáncosnőjéről van szó. Akkor viszont baj van a címmel! Mert *Lakatos Gabriella* nem a balettcipők művésze, hanem a *tánc* művésze... Mezítláb is épp olyan gyönyörűen táncol, mint — balettcipőben...

Nem a ruha, *még csak a balettcipő sem teszi az embert...*

Festmény vagy — irodalomtörténet?

A *Népakarat* (március 23) „Szombati mozaik" c. rovata tudósít arról, hogy *„Gordon Zsuzsa, a Petőfi Színház fiatal tagja mostanában délelőttönként nem próbákra jár, hanem Hermann István Kossuth-díjas festőművész műtermébe, ahol modellt ül készülő, életnagyságú portréjához."*

Vajon mit szól ehhez Hermann *Lipót* festőművész és Hermann *István* irodalomtörténész?!

A disznó és az oroszlán

Dosztojevszkij meséje

Egyszer a disznó felöntött a garatra és azt hitte magáról, hogy ő a legerősebb a földön. Belekötött az oroszlánba és párbajra hívta. Hazamenvén azonban észretért és inába szállt a bátorsága. A csürhének elsírta, hogy vége az életének.

A Vén Sertések összeröffentek és meghányták-vetették a dolgot. Kisütötték a következőt: "Látod, te disznó. itt a közelben van egy trágyadomb; menj oda, fetrengj bele jól és úgy indulj a küzdőtérre. A többit majd meglátod."

A disznó megfogadta a tanácsot. Alaposan meghentergett a ganéban, amely még akkor is potyogott róla, amikor a harcmezőre érkezett.

Kisvártatva az oroszlán is megjelent: szaglászott, fintorgott, összehúzta az orrát és odébbállt.

A disznó pedig úton-útfélen fűnek-fának dicsekedett, hogy az oroszlán megijedt tőle és elmenekült a párbaj elől.

Fordította: E. Kovács Kálmán

Nixon USA-alelnök afrikai propagandakörúton

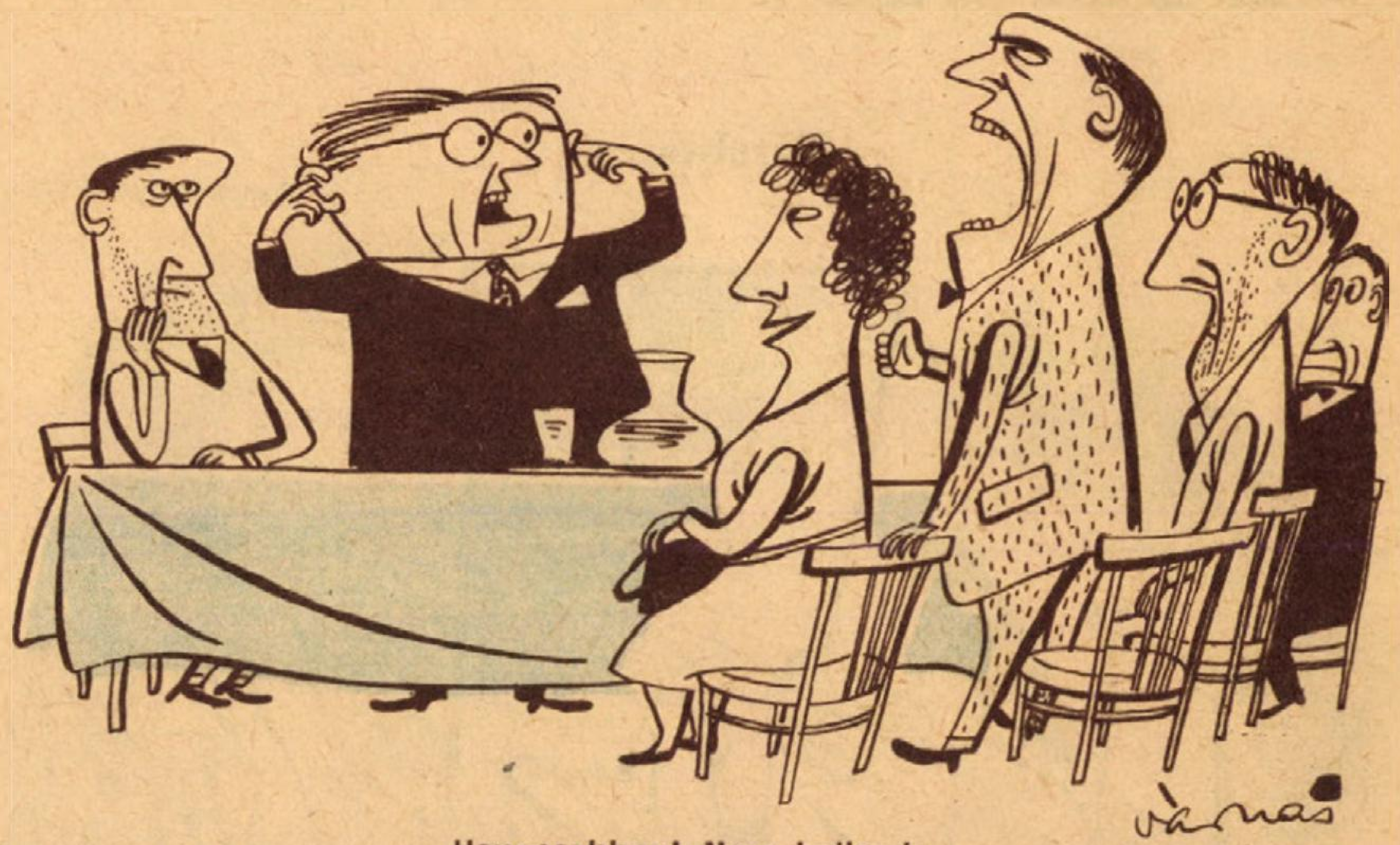
Szegő Gizi rajza

— Mitől fél jó ember, nem vagyunk Amerikában!! Csak meg akarom csókolni!

Kritika

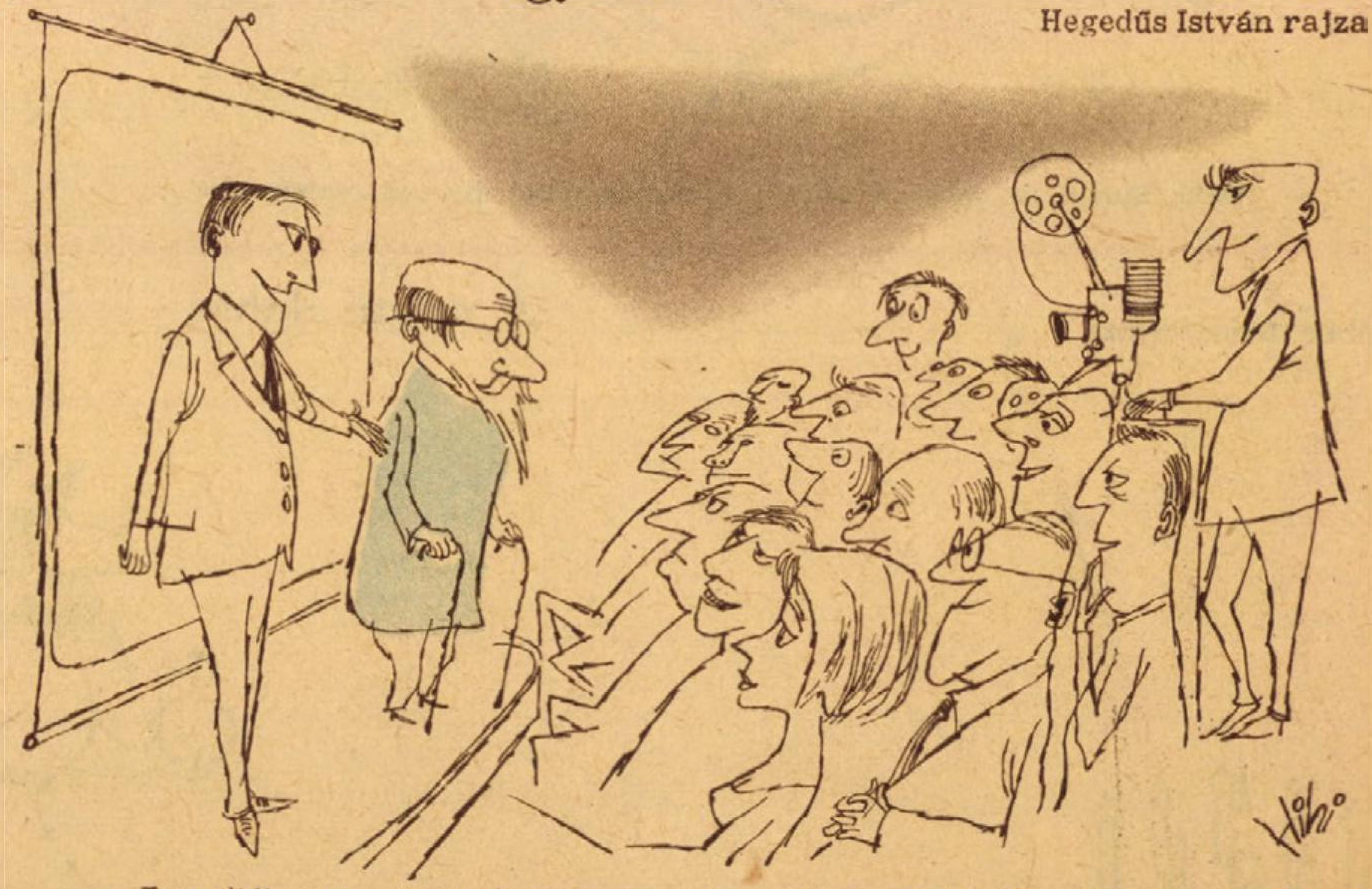
Várnai György rajza

— Hangosabban! Nem hallom!...

Egy filmklubban

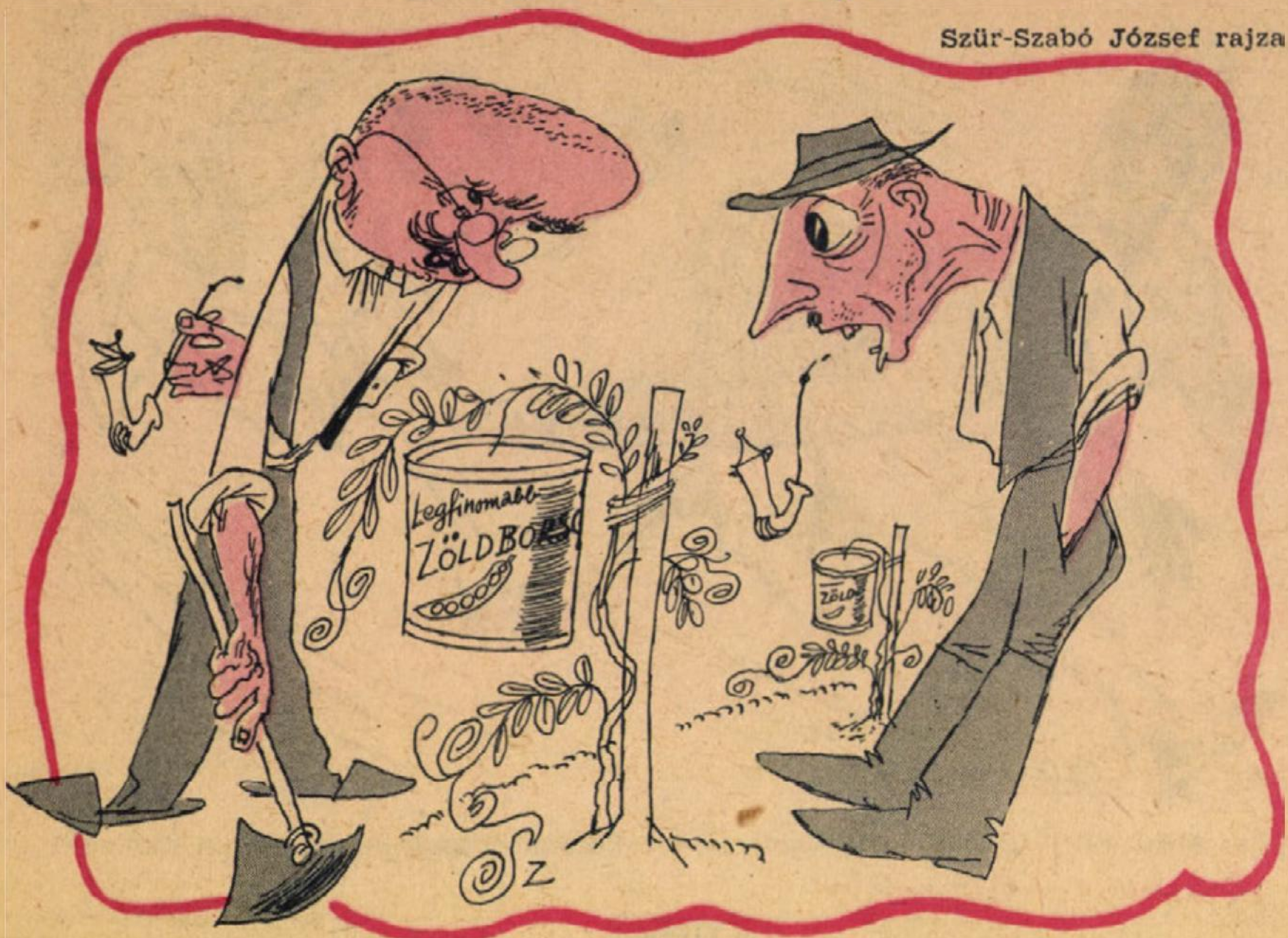
Hegedűs István rajza

— Engedjék meg, hogy bemutassam ma esti némafilmünk még életben levő gyermekszereplőjét...

A kertészkedés teteje!

Szür-Szabó József rajza

— Mondja szomszéd, miért nem félkilós konzervet termeszt?
— Mert azt többet kell kapálni...

Társbérlet

Toncz Tibor rajza

— Halló, Stucni úr, legyen szíves, eresszen még egy kis melegvizet! ...

Blikkfang

A blikkfang szakkifejezés. Szószerint annyit jelent, hogy tekintetfogó. Blikkfangosnak nevezik azt, ami odavonzza az ember tekintetét. (A többi aztán már nem fontos, ha egyszer a tekintet ott van.) Magyarul kelletőnek, tekintetet megragadónak mondhatnók. Alant következik egypár példa a blikkfangra.

Blikkfangos házassági hirdetés:

> HÁROMSZOBÁS, ÖSSZKOMFORTOS, GYÖNYÖRŰEN BERENDEZETT FŐBÉRLETI LAKÁSSAL nem rendelkező, de lelkiekben gazdag özvegy férjet keres. *„Kalandorok kíméljenek”* jeligére a kiadóba.

Blikkfangos ipari hír:

GRACE KELLY ELVALIK A MONACÓI HERCEGTŐL?

Ez a kérdés senkit sem izgat ma a Teadaráló Műveknél, hanem arról beszél mindenki a vállalatnál, hogy sikerült az önköltséget 7 és ½ százalékkal (42,5 — 63,97, 43,837, ebből levonva a gyártási szám, négyzetgyök 56,783, alfa plusz béta, logaritmus tangens delta) csökkenteni.

Blikkfangos könyvhirdetés:

MIT CSINÁL AZ ÓVATOS EMBER A NÁSZÉJSZAKÁJÁN?

Megveszi Szimpla Xavér most megjelent remekművét, A májfoltos kéményseprőt, mert pillanatok alatt el fogják kapkodni.

Blikkfangos autóbuszplakát:

AKAR INGYEN UTAZNI?

Akkor kísérletezzen másutt, mert a civil ellenőrök úgyis megváltatják önnel a jegyet.

Blikkfangos kirakati tábla:

> Luft-
> **BALLON MINDEN MÉRETBEN KAPHATÓ!**

(g. m.)

A döntő dobás

Réber László rajza

Ne apadjon tovább!

Gerő Sándor rajza

GÁDOR BÉLA: Vettem egy kalapot

Nincs kalaparcom, ezt már több szakember megállapította. Nemes arcvonásaim, amelyek leginkább egy angol lordéra emlékeztetnek, hajadonfőtt teljes pompájukban érvényesülnek. De ha egy kalapot teszek a fejemre, rögtön úgy nézek ki, mint egy földönáruló a miskolci vásáron. Próbáltam már simléderes sapkát, svájci sapkát, sőt pörge vadászkalapot is, mit sem használt. Időnként azért mégis kell kalapot vennem, ha feleségem végképp megunta azt a borzalmat, amit kalap címén a fejemen hordok. Ez a helyzet állt elő hirtelen tegnap délután, amikor a szép tavaszi napsütésben, a Rákóczi úti árkádok alatt bújkálva sétára indultunk.

— Ez a kalap jampeces — mondta feleségem a fejemen díszelgő megviselt, sárga sombrerót szemügyre véve. — Gyere, veszünk neked egy tisztességes, szolíd, barna kalapot...

Mentem, mert ez a hivatásom. A sors perceken belül egy komplett kalapüzletet sodort utunkba, s feleségem ellentmondást nem tűrő léptekkel tartott a bejárat felé. Őszintén szólva, nem is bántam. A nap sütött, szívemben tavaszi madárkák csicseregtek, s éreztem, hogy mégis vagyok valaki, mert íme, barna kalapot megyek vásárolni értékes gondolatoktól nyüzsgő fejemre. Az üzlet, ahová betértünk, elegáns, előkelő portállal rendelkezett, négy kirakata telve volt szebbnél szebb kalapokkal. Ünnepi hangulat fogott el. Hiába — gondoltam magamban — ha vannak is hibák és fogyatékosságok, de azért vannak eredményeink is. Mégiscsak szép az élet.

Odabent az üzletben meglepően sok férj tolongott a pultoknál, mind olyanok, akiknek a kalapját a feleségük már megunta nézni. Kiválasztottam az egyik pultot, ahol egy rokonszenves, őszes úr foglalkozott a kalapok kiutalásával. Türelmesen megálltam a kalapra váró férjek csoportjában és hűségesen fénylő tekintetemet az eladóra függesztettem. El voltam szánva arra, hogy bármit tegyen ez az ember a fejemre, akár szakajtót, akár serleget, én azt jónak fogom találni, fizetek és megyek. Ám az eladó nem vette észre, hogy én vagyok az ő embere, mert éppen egy ismerős vevővel társalgott, közölvén vele azt, hogy unokahúga, aki Sao Paolóba távozott, hatszobás vadászkastélyt kapott ajándékba, két belső és egy külső komornával. De azért rövid negyedóra múlva rám került a sor és fejemen volt a barna kalap. Megnéztem magam a tükörben és megállapítottam, hogy úgy nézek ki benne, mint egy skizofrén lókupec, két perccel öngyilkossága előtt. Elragadtatott hangon kiáltottam fel:

— Nagyszerű! Azt hiszem, ez tökéletes!

Feleségem is ugyanezen a véleményen volt, kissé megtörve a várakozástól. Most már csak az volt hátra, hogy kifizessük a kalapot és távozzunk. Percek alatt fizettem és megálltam a csomagoló előtt, szemközt egy kopasz úrral, aki szintén egy fiatalító barna kalapra várakozott. Egy negyedóra múlva megkérdeztem tőle:

— Mire várunk?

— Gőzölik a kalapot... — mondta keserű mosollyal.

— De ki gőzöli? — kérdeztem, mert hallottam, hogy az őszes úr mögöttem még mindig a sao paolói komornákat meséli. A kopasz úr úgy vont vállat, hogy abban semmi demokratikus perspektíva nem volt észlelhető. Újabb negyedóra múlva elcsíptem egy hosszú, hűvös fiatalembert, aki fekete barkót viselt és egy őrgróf leereszkedő modorában világosított fel:

— A kalapot gőzölni kell, kérem, mert így nyeri el végleges formáját...

— Kérem... — mondtam és tenyeremet rászorítottam vadul dobogó szívemre. — Én úgy találtam, hogy az én kalapom formája végleges. Tessék nekem ideadni minden gőzölés nélkül...

Az őrgróf feleletre sem méltatott, hanem odafordult egy mellette álló kis tömzsi őrbáróhoz és halkan társalgott vele. A feleségem éppen a hetedik cigarettájára gyújtott, amikor megjelent az őszes úr a kigőzölt kalapokkal. A kopasz úr kitépte kezéből a magáét és szitkozódva távozott. Mi fáradtan vánszorogtunk utána. Kint közben eleredt az eső. Még egy pillantást vetettem a kirakatban összezsúfolt ízléstelen kalapokra és a feleségembe karolva, így szóltam hozzá:

— Az életben többé nem veszek kalapot. Minek a kalap? És egyáltalán, minek él az ember?

Vetkőző-szám

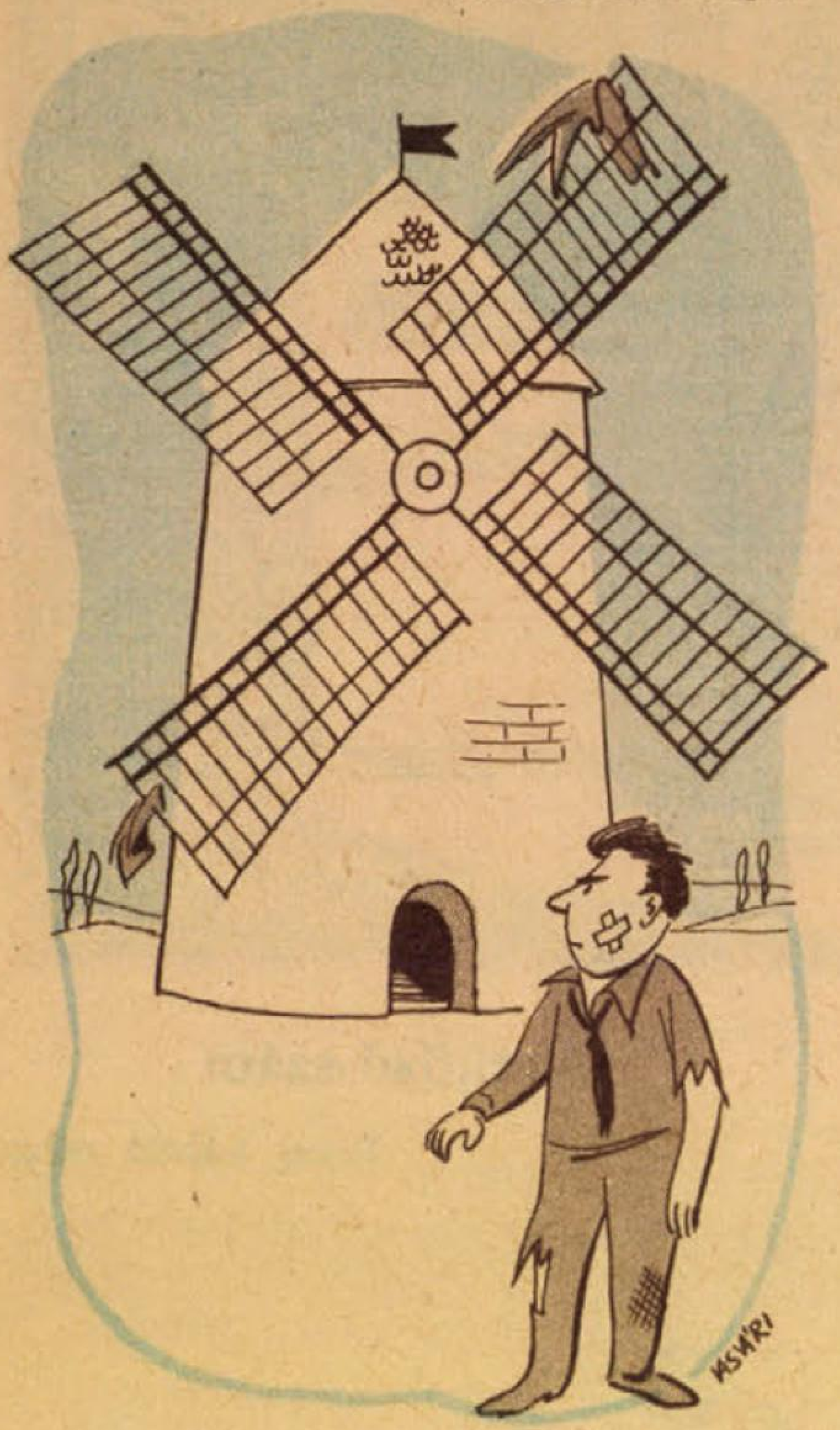
Réber László rajza

(Ha jövő héten szép idő lesz, folytatjuk)

Modern Don Quijote

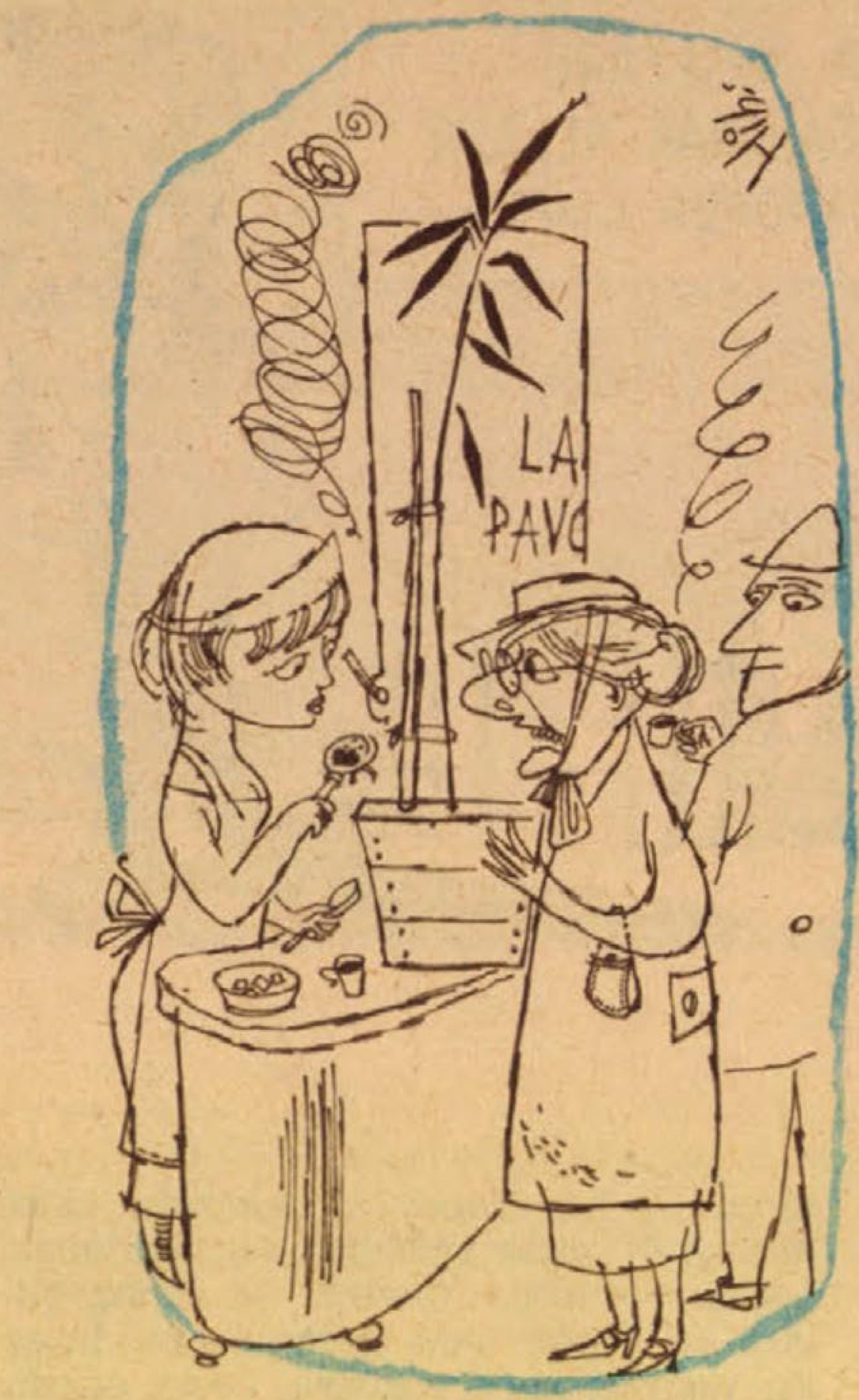
Vasvári Anna rajza

— A, nem érdemes...

A kávét is szereti, a növényt is

Hegedűs István rajza

— Ne a kávémba tegye a zaccot, lelkem, hanem ide a leanderemre...

Ketten beszélnek

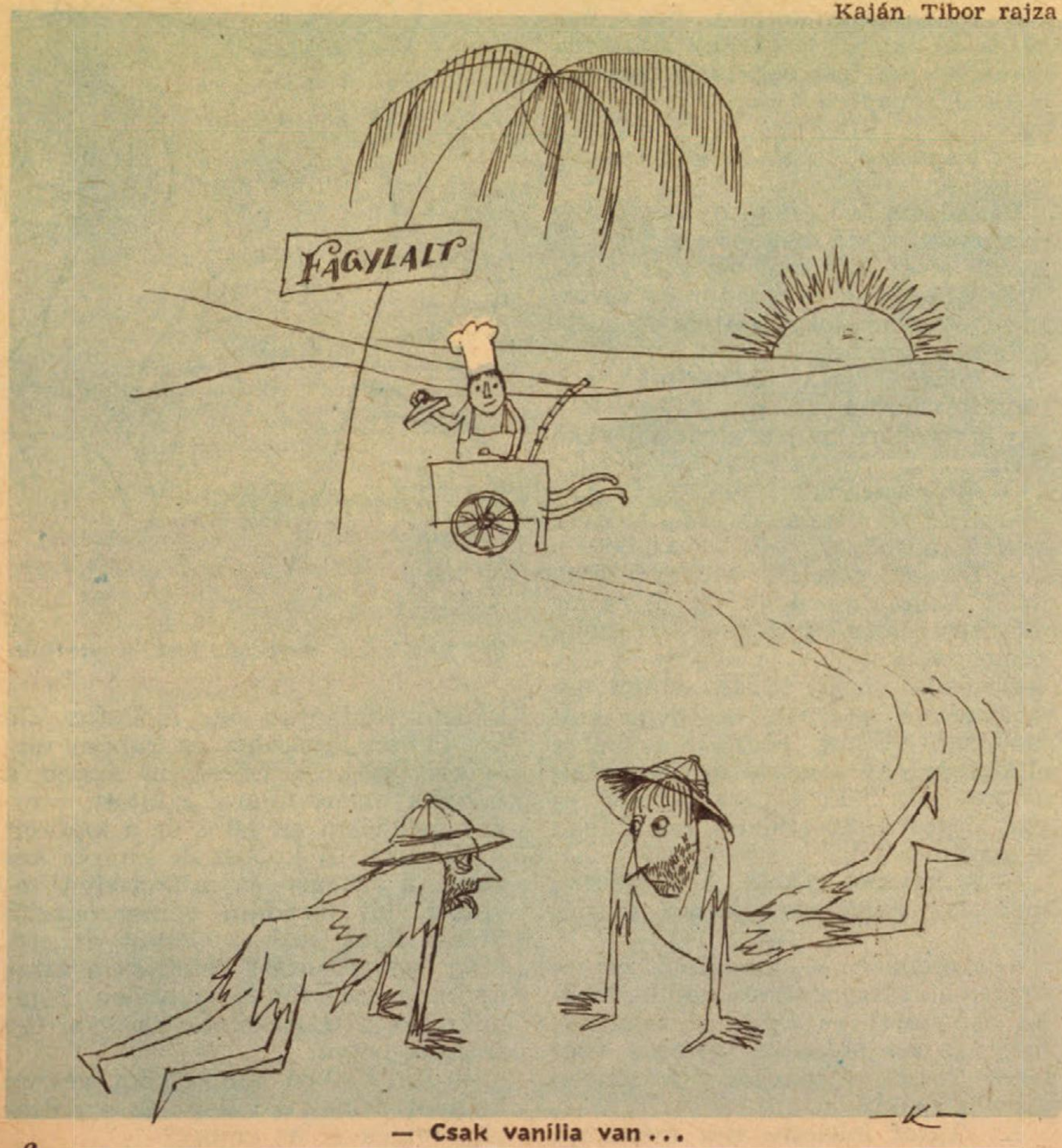
Schwott Lajos rajza

— Adjál kölcsön száz forintot...
— Ne csinálj mesterséges inflációt! Te mindig tíz forintot szoktál kölcsönkérni...

A Szaharában

Kaján Tibor rajza

— Csak vanília van...

Szerkesztői üzenetek

Károly Kristóf, Esti Hírlap. A fogadást elvesztette. A „János vitéz"-t nem Petrovics Sándor vándorszínész írta, hanem Petőfi Sándor, az ismert költő.

Aki mer, az nyer. Ibolya helyett lehet lottószelvényt ajándékozni az imádott nőnek. Pénteken átnyújtani három-négy találattal igen hatásos ajándék.

Ifjú drámaíró. Ön azzal fenyegetőzik, hogy megöli magát, ha nem adják elő a vígjátékát. Vigyázzon, mert még meghal és akkor elő is adják a darabját.

D. Ede, Újpest. Ön azt írja, hogy lelkiismeretfurdalása van, mert két héttel ezelőtt eldobott egy üres papírzacskót a Körúton, s azóta se éjjele, se nappala. A következőket ajánljuk: menjen vissza a tett színhelyére: a papírzacskó még ott lesz, ahol eldobta, vegye fel és hajítsa be a legközelebbi szemétládába.

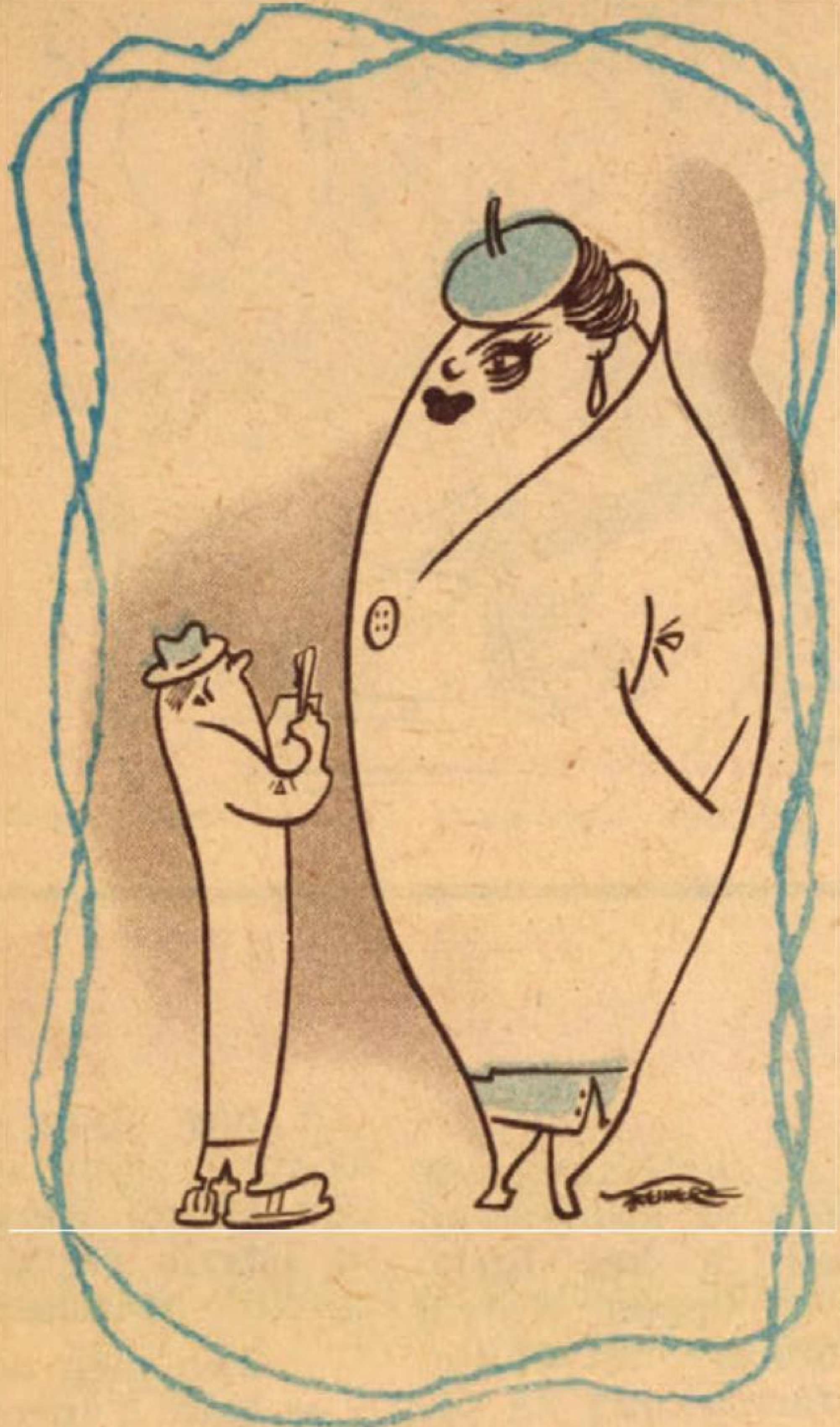
Dizőzjelölt. Ha a hangja nem éri el a kívánt rekedtségi mértéket, sajnos, nem tudunk a bajon segíteni. Próbáljon megfázni.

„Minden az egészség!" Téved. A csipkebogyóban sokkal több C vitamin van, mint a citromban. Van viszont egy súlyos hátránya: kapható.

S. Kálmán. Szívesen eláruljuk, miért nevezik a könnyű műfajt könnyű műfajnak. Könnyű támadni.

Interjú a Víg-utcában

Szemere Antal rajza

— Apuskám, hagyjuk a személyi kultuszt!

Elvira nagyságos

1.

Elvira nagyságos egész életében egyszer csalta meg a férjét. Úgy csalta meg, hogy azt mondta neki a lóhúsra, hogy marhahús.

A szerelmet nem tekintette csalásnak, mert az tiszta volt, mint a hó.

2.

Elvira nagyságos tiszta szerelemmel szerette Jenőt, aki szűkmarkú volt, de csinos, és Lajost, aki bőkezű volt, de csintalan és Ottokárt, mert hamvas volt és fiatal és Aladárt, mert bölcs volt és öreg és Jeromost, mert csupa lélek volt és Edét, mert csupa izom volt és Pétert, mert verseket írt és Pált, mert nem írt verseket.

Mert a szívnek nem lehet parancsolni.

3.

Ezekkel nem is lett volna semmi baj, ha Elvira nagyságos bele nem szeret halálosan Károlyba és Sándorba. De beleszeretett. A férfiak azonban kegyetlenek és ostobák, nem méltányolják az igaz szerelmet. Benedek, Ferenc és Gusztáv nem viszonozta Elvira érzelmeit.

4.

Jónás és Bendeguz azonban rájött később, hogy az összes nők együtt nem érnek annyit, mint Elvira nagyságos kisujja. Kázmér és Tibor tehát megesküdött Elvira nagyságosnak, hogy örökké szeretni fogja és Gábor és Ödön valóban hosszú ideig szerette is, esküjéhez híven.

5.

Elvira nagyságos azonban most el van keseredve, a szeme ki van sírva. Ezen nincs mit csodálkozni.

Állítólag együtt látták a férjét egy eszpresszóban egy nővel.

Gergely Miklós

Szemtől szemben az apostolokkal

A kislány, aki a város patinás házsorai között kalauzol, tizenöt éves, szőke, mosolygó szemű, eleven gyerek. Valamikor a mamának udvaroltam: ő is szőke volt, mosolygós szemű, eleven és ez utóbbi tulajdonságát oly mértékben túlzásba vitte, hogy emiatt nem mertem nőül venni annak idején. Erről persze a kislány mit sem tud, nem is tartozik rá. A mama viszont, miként az ilyesmi lenni szokott, elég gyakran említést tesz rólam a férjének, azzal a célzatossággal, hogy a szegény férj minél szerencsésebbnek és boldogabbnak érezze magát, amiért a drága nem hozzám, hanem hozzá ment feleségül. Nem tudom, hogy ennek ellenére mennyire zavartalan boldogságban él a férje vele, de annyi bizonyos, hogy én zavartalanul boldognak érzem magam nélküle, ami rám nézve módfelett megnyugtató.

De nem is a mamáról óhajtok beszélni, hanem a kislányról, aki mellett hegynek felfelé gyalogolok, miközben nagy büszkeséggel mutogatja a város nevezetességeit. Pihenjünk meg, szól, leültet a sétatéren, szemben a dómmal és magyarázza Pétertől Júdásig, sőt Pálig az apostolokat, akiknek kőből faragott szobrai néznek ránk a templom homlokzatáról. Számszerint tizenketten vannak és apostoli tevékenységükön kívül megyeszerte arról híresek, hogy ha meghallják a déli harangszót, megfordulnak a saját tengelyük körül, miközben Jeruzsálem felé pukkedliznek, ami magyarul azt jelenti, hogy forgás közben még udvariasan meg is hajlítják a derekukat.

A kislány nagy hévvel beszél és figyeli a hatást az arcomon. Sem többet, sem kevesebbet nem csodálkozom a kelleténél, ami őt láthatólag bosszantja. De hamar szent a béke közöttünk: megígérem, hogy várok délig, mert saját szememmel óhajtom látni a forgó apostolokat.

Megéri a félórát, nyugtat meg a kislány és együtt várunk a csodálatos márciusi napsütésben a pécsi székesegyház előtt.

Tizenkettőt üt az óra. Megkondul, aztán el is hallgat a déli harangszó. Az apostolok nem mozdulnak, nemhogy mind a tizenkettő, de egyetlen egy sem.

A kislány hangosan felnevet.

— Mondtam, hogy *ha* meghallják a déli harangszót — közli velem —, de nem hallják meg. Kőből vannak...

Szívből nevetünk mind a ketten. A kislány azon kacag, hogy sikerült a tréfa, én pedig azon, hogy az apostolok legendáját biztosan a mamától hallotta, aki lánykorában egy ugyanilyen napfényes délelőttön két óra hosszáig ült mellettem a padon, hogy pukkedlizés közben meglesse az apostolokat.

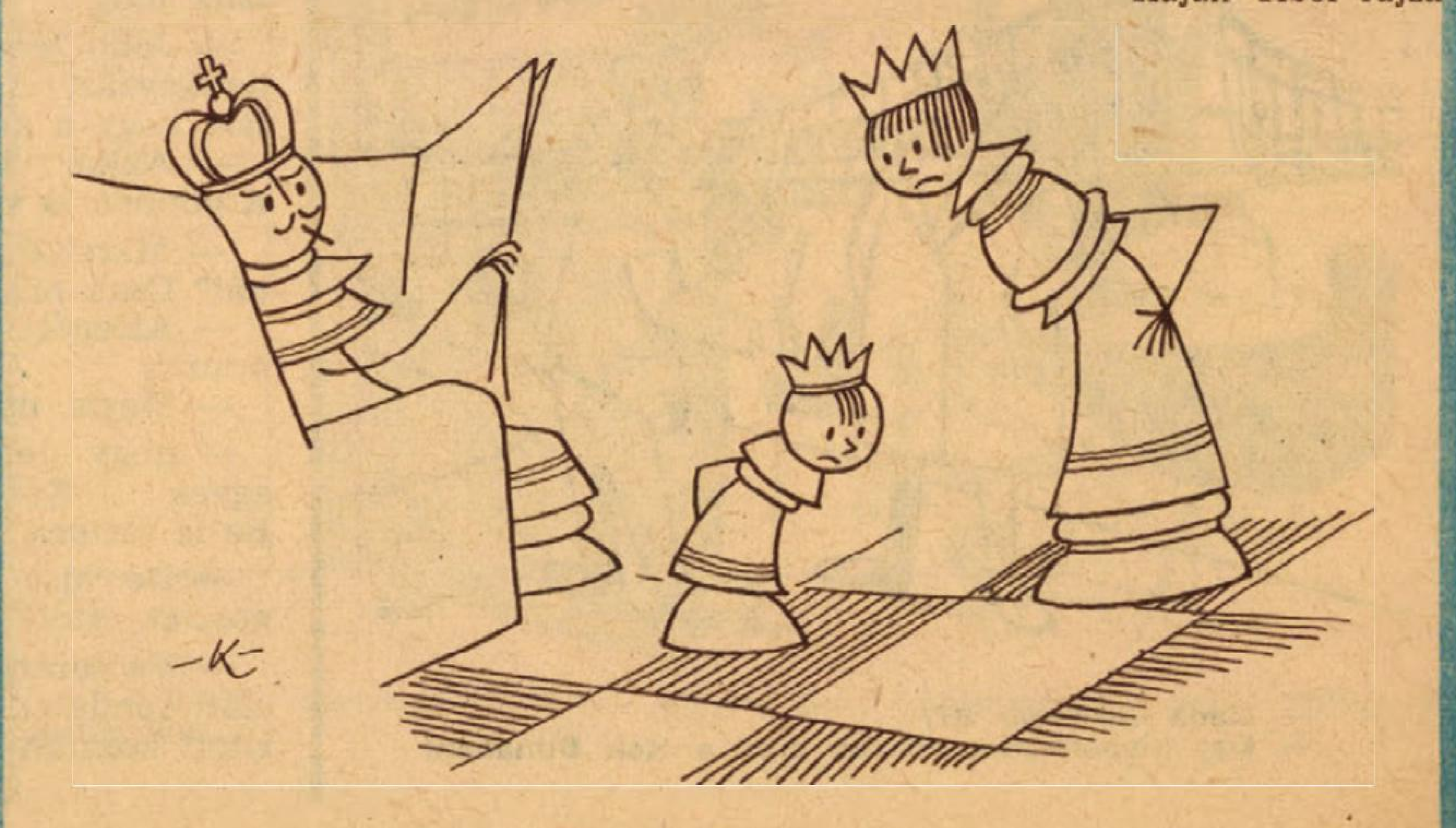
Akkor én tréfáltam meg a mamát, most a lánya visszaadta.

Szép nap volt ez a mai. Délben óriási velőscsontot kaptam, húsleves előtt, a Nádor-étteremben.

Földes György

Sakkrovatunk

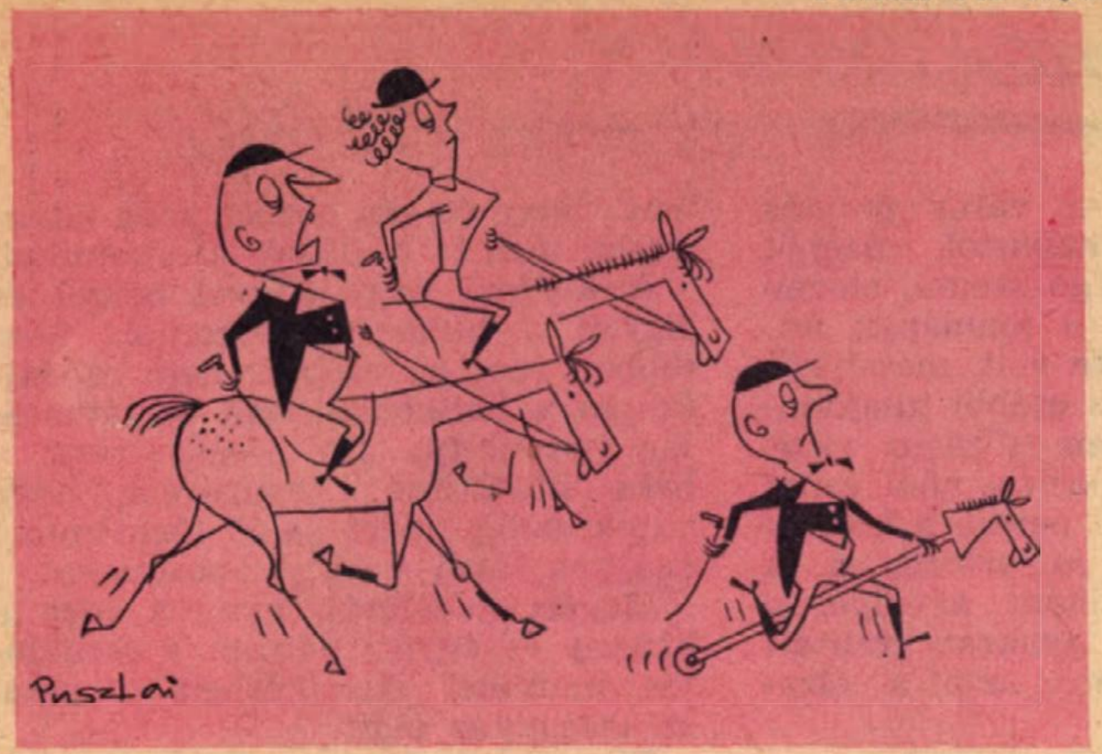
Kaján Tibor rajza

— Már megint berosáltál!

A rang kötelez

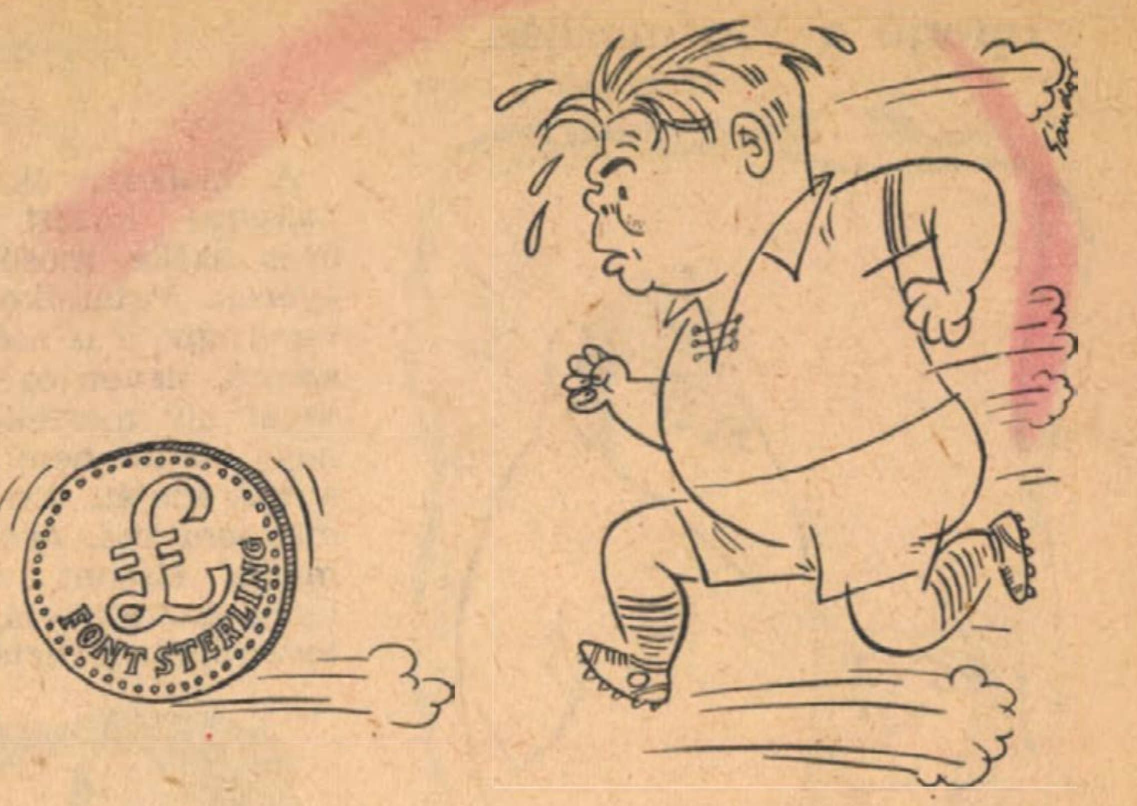
Pusztai Pál rajza

— A lord tönkrement, de még tartani akarja magát . .

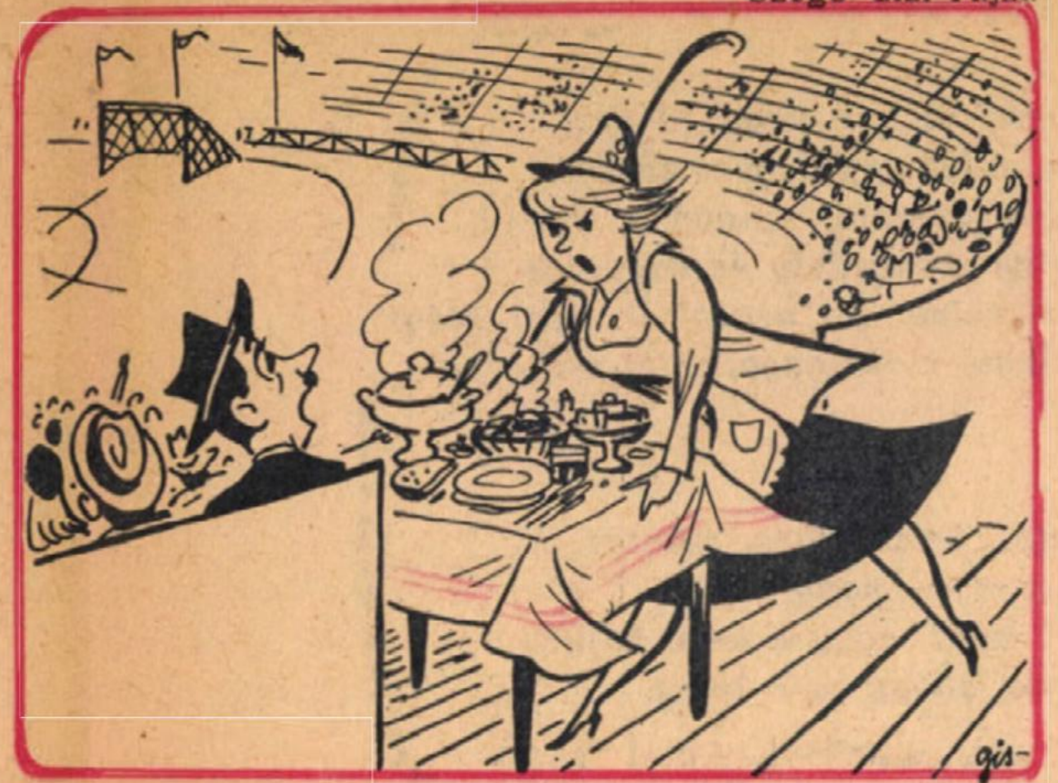
Puskás újra edzésben

Sándor Károly rajza

Megindúlt a futballbajnokság

Szegő Gizi rajza

— Juszt is végig fogod enni a vasárnapi ebédet!

Női dolgok

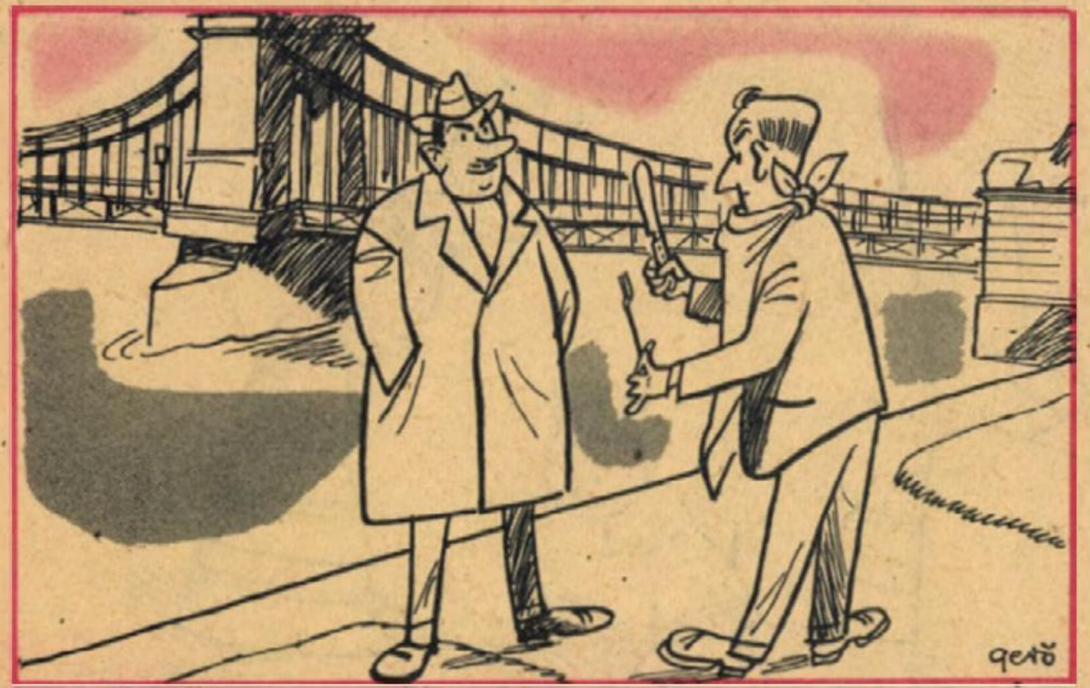
Vasvári Anna rajza

— Juliska kedves, ugye eljön szerdán is? . . .

Jön! Jön!

Gerő Sándor rajza

— Maga mire vár itt?
— Egy kispörköltet akarok enni a Kék Dunában!

KÉT LURKÓ

A Margitszigeten üldögéltek egy padon és sütkéreztek az aranyszínű tavaszi verőfényben. A két lurkó már nem mai gyerek éppen. Karcsi hetvenöt éves, Marci hetvenhat. Karcsi már kissé fáradékony és töpörödött, de Marci még ma is hetyke legény. Legényesen füstöl a hosszúszárú pipából. Immár hetven esztendeje, hogy együtt jártak elemibe, de barátságukon nem fogott az idő, sem a sok viszontagság, pedig mindkettőből jócskán kijutott. Karcsi hunyorgat a napsütésben:

— Hitted volna, hogy vénségünkre is ilyen jól esik majd a tavasz?

Marci kihúzta magát:

— Szájonkaplak, te! Mi az, hogy vénségünkre? . . . Vacsorához még ma is megiszom a három decit!

— Minden este?

— No, nem minden este . . . Tegnap például töltött káposzta volt vacsorára, arra jobban csúszik . . . Olyankor féllityit iszom . . . A pipa is ízlik még.

— Jobb lenne, ha abbahagynád a dohányzást . . . Az orvosok azt mondják, hogy a dohányzás ártalmas.

— Akkor hagyják abba ők! . . . Különben is voltam orvosnál.

— Marcikám, mért voltál orvosnál? Csak nincs valami baj?

— Affenét! Kicsit szédülök, de az semmi.

— Mégis, mit mondott az orvos?

— Hogy lefekvés előtt könnyűt egyek . . . Kávét pirított zsemlével. Be is tartom, rendesen.

— De hisz tegnap is töltött káposztát ettél?!

— Vacsorára . . . De aztán lefekvés előtt rendesen megettem a kávét pirított zsemlével.

A nap olyan jókedvűen szikrázik az égen, mintha már nyári műszakban sütne. Karcsi a fejét csóválja, de látszik rajta, hogy imponál neki „a fiú". Kötekedve kérdi:

— Tán még udvarolsz is?

— Hát! Táncolni is szoktam!

— Eredj már, vén szamár . . . Ki táncolna veled?

— Cö! . . . Ismered a szomszédunkat . . . Özvegy Tomkáné.

— Takaros asszony. Vele táncolsz?

— Mindig szamár voltál, Karcsikám . . . Hiszen az öreg . . . Megvan már ötven éves is!

— Hát akkor kivel táncolsz?

— A lányával! Azt látnád, micsoda menyecske. — Karcsi már nem is leplezi a csodálatát.

— Aztán mit táncoltok?

— Leginkább csárdást . . . Azt jól be lehet osztani . . . Ő riszál, én meg szorítom a derekát.

— Azannya, Marci! — sóhajt Karcsi némi irigykedéssel. — Nekem ilyesmi eszembe se jutna.

— Nem csodálom . . . Mindig szamár voltál.

Karcsi nem neheztel. Hiába, ez a vén Marci, mindig tud valami tromfot. Édes emlékek bizsergették a szívét. Eszébe jutott, hogy a suliban is ez a gazkópé Marci volt a bandavezér. De jó lenne azért valamivel visszazrikálni. Annak is örült, hogy így visszalopóztak emlékezetébe a régi-régi diákszavak.

Hopp, hirtelen felcsillant a szeme. Eszébe jutott Marci gyenge pontja.

— Hogy van a feleséged?

Ez talált. Marci bosszúsan dörmögte:

— Te is a legjobbkor tudsz kérdezni . . . Jól van . . . Itt van a tejcsarnokban az unokánkkal.

— Áhá! Azért mersz legénykedni, mert nincs melletted.

— Te azt ne merd mondani, hogy papucs vagyok!

Ki tudja, talán még „hirigelés" lett volna belőle, ha ebben a pillanatban meg nem jelenik egy kisfiú, Marci unokája:

— Nagyapa, nagymami üzeni, hogy tessék már jönni a tejcsarnokba.

Elérkezett Karcsi nagy pillanata. Csak úgy csípett a kajánság a hangjában:

— Hallod, Marci? Megjött a parancs!

Hű, a nemjóját. Marciban az égig ágaskodott a virtus.

— Parancs? Nekem?! — Majd az unokájához: — Mondd meg nagyanyádnak, hogy majd jövök, ha akarok! — A kisfiú elnyargalt. Rövid csend után Karcsi vészjóslón károgja:

— Baj lesz ebből, Marci. — Az öreg fenegyerekben még magasabbra csapott a hetvenkedés:

— Mondom, hogy szamár vagy! . . . Csak nem gondolod, hogy az asszony nekem parancsolhat? . . . Akkor megyek, ha akarok!

Komor füstfelhők jelezték, hogy rettenthetetlen hangulatban van. Kisvártatva megint előszáguldott a gyerek:

— Nagymami üzeni, ha nem tetszik jönni, eljön nagyapáért.

Marci ijedten ugrott fel a padról.

— Jól van no! . . . Mondd, hogy mindjárt jövök.

A gyerek eliramodott. Karcsi a diadalát élvezte:

— No, te nagy legény! . . . Hiszen azt mondtad, akkor mégy, amikor akarsz!

Marci megtorpant egy pillanatra. De tüstént magára talált. Keményen kiegyenesedett és büszkén vágta oda:

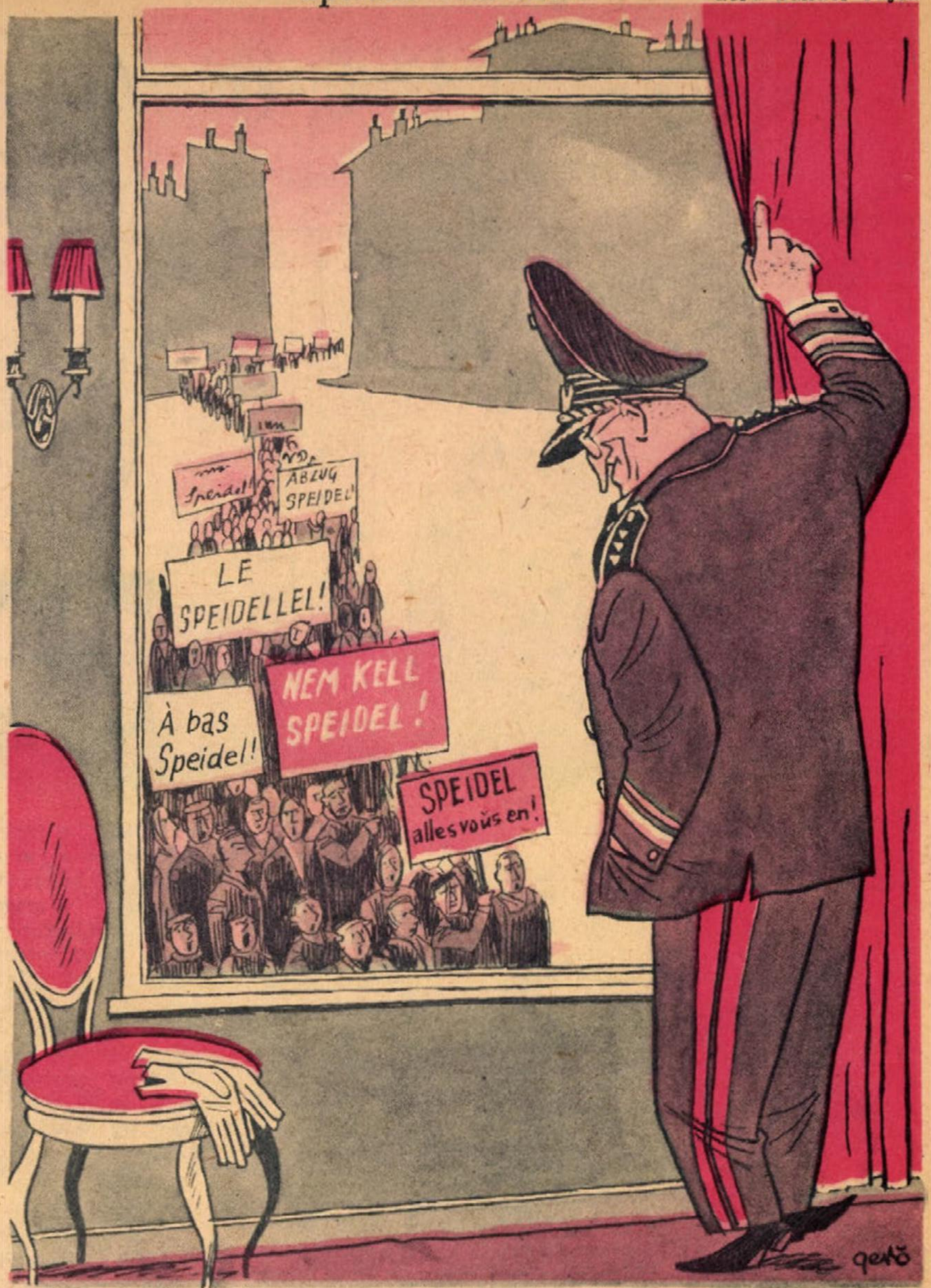
— Na látod! Hát most akarok! . . .

Lesújtó pillantással mérte végig a barátját és lassú méltósággal elindult a tejcsarnok felé . . .

Király Dezső

Speidel Párizsban

Gerő Sándor rajza

— Nem lépnek egyszerre . . . Van itt még tennivaló . . .

Az Operaházban

Sándor Károly rajza

— Várjon türelmesen, Örzse lelkem, Háry strázsamester úrnál fontos értekezlet van . . .

Hollandiában iker-kongresszusra készülnek

A főbejárat

Két arckép

Oly szépen beszélsz, retorikád fényes.
Elbűvölő vagy, mint egy Demosztének.
Hangod hízelgőn csendül, zengőn, s lágyan,
Szavadban annyi szenvedély és vágy van,
Hogy kedvünk volna így unszolni: Még! Még! ...
— Ha nem mindig csak magadat dicsérnéd.

*

Szava magasztos, ünnepélyes, szentes ...
Sötét cinizmust rejt e nagy kenet.
Csak annyiból szent, hogy a keze hajlik,
S hajlik gerince, ahogy csak lehet.

Antal Gábor

Külföldi szemle

Romantikus szeder-dzsem

Megírták a lapok, hogy egy expedíció megtalálta azokat az élelmiszereket, amelyeket Scott kapitány halmozott fel az északi sarkon 1911-ben. Az amerikai kutatók, — mint most Londonból jelentik, — a megtalált konzerveket elküldték Peter Scott-nak, a nagy sarkkutató fiának. Vegyi vizsgálat után Peter Scott megízlelte a 46 esztendővel ezelőtt tárolt konzerveket és azokat nagyszerűnek találta.

— Különösen jó és ízletes volt a szeder-dzsem — mondotta. — Manapság nem lehet Angliában ilyen nagyszerű dzsemmet kapni. Megilletődéssel gondoltam atyámra, amikor megízleltem.

A lírai epizódból csakhamar jó üzlet körvonalai bontakoztak ki. Az egyik konzervgyár máris nagy összeget ajánlott fel Scott kapitány családjának, ha megengedi, hogy készítményeit a felfedező nevével hirdethesse.

Szerencsés betörők

Az angliai Paisleyben betörtek egy vegyes-áru üzletbe. A betörőket megzavarták és mindössze egy dobozt vihettek magukkal. Kiderült hogy a doboz tízezer darab aszpirint tartalmazott. A szerencsés betörők elmondhatják, hogy hosszú ideig nem fog fájni a fejük.

Dicsekedő levél — meglepő fordulattal

Egy budapesti technikus és a felesége még novemberben disszidáltak. Több hetes ausztriai tábor élet után kijutottak Kanadába. Onnan írt első levelükből, — amely közkézen forog Budapesten, — idézzük az alábbi sorokat:

„... bizony a lágerek rabélete után boldogan élveztük az új életet, a szabadságot. Mindketten kaptunk állást, lakásunk is van, mintegy húsz percnyire a munkahelyünktől. Kényelmes, gyors és olcsó autóbuszon közlekedünk. Én még nem tudtam a saját szakmámban elhelyezkedni, de máris többet keresek, mint amennyire szükségem van. Ketten bőségesen megkeressük a mindennapi kenyeret, sőt a mindennapi húst is. Jól élünk, moziba járunk, sokszor étteremben vacsorázunk és még így is heti 10—12 fontot félre tudunk rakni. Szorgalmasan gyűjtjük a pénzt és amint együtt lesz az útiköltség visszamegyünk Budapestre ...“

Kirándulók

— Ne adj isten, hogy lenne nála gyufa!

A plakátragasztó ötlete

... a Berlinbe küldött plakátkiállítás anyagának csomagolására.

Gerinces ember

A kitűnő művész mondotta a társalgóban két felvonás szünetében:

— Az orvosom rámparancsolt, hogy hagyjam abba a dohányzást, mert halálos veszedelemben forog az egészségem. — A feleségem összetett kezekkel kér, szokjak le a dohányzásról. — Én magam, mint intelligens ember, — látom, micsoda károkat okoz a nikotin a szervezetemben, — tehát jól tudom, hogy nem szabad dohányoznom. És most, hogy lássátok, milyen gerinces ember vagyok: én azért is tovább dohányzom.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatalember odaáll az apja elé:
— Apám, én meg akarok nősülni! — mondja.
— Buta vagy te még ahhoz, szólj majd egy év múlva — feleli az apa.
Egy év múlva újra jelentkezik a fiú:
— Apám, meg akarok nősülni.
— Buta vagy te még ahhoz, szólj majd egy év múlva! — hangzik megint a válasz.
Eltelik egy év, a fiú megint jelentkezik:
— Apám, én meg akarok nősülni!
— Buta vagy te még ahhoz, szólj majd egy év múlva.
A fiatalember erre már kijön a sodrából és mérgesen kérdi:
— De apám, mikor nem leszek már ehhez buta?
— Majd ha azzal jössz fiam, hogy nem akarsz megnősülni.

Játszom a lottón

Az első fordulóra halálbiztos tippjeim voltak. Önök is el fogják ismerni, hogy ötletem zseniálisnak mondható. Copyright by nálam. Megtettem a házszámokat. Igen, igen, a házszámokat, ne is csodálkozzanak rajta.

Nem ment könnyen. Harmincöt éves földi pályafutásom alatt sok lakásban laktam hosszabb-rövidebb ideig. Egy éjszakámba került, amíg az összes házszámokat összeírtam. Furcsa dolgok történtek közben velem, például eszembe jutott egy házszám: Só utca 115. Azt rögtön megállapítottam, hogy én sohasem laktam a Só utca 115-ben. Hát akkor ki? Felkeltettem a feleségemet. Ő sem emlékezett erre a házszámra, azt se tudta, hogy merre van ez a Só utca. Hajnalra sikerült elkészítenem a listát. Kiderült, hogy tizenhét helyen laktam. Emlékezetből írtam össze őket, no meg régi levelekből és fizetési meghagyásokból. Tizenhét szám, szelvényenként öt számot véve alapul, három szelvényre elegendő és marad két házszám. Mit tehettem volna mást, gyorsan felírtam még három házszámot, de a feleségemnek nem árultam el, hogy ez a három — három volt menyasszonyom házszáma.

Ezek után nem is lett volna más hátra, mint a nyereményfelvétel.

Csütörtökön este az egész család izgatottan ült a rádió mellett, vártuk a nyerőszámokat. Képzeljék el: egyetlen találatom sem volt. Porig sújtott az eredmény.

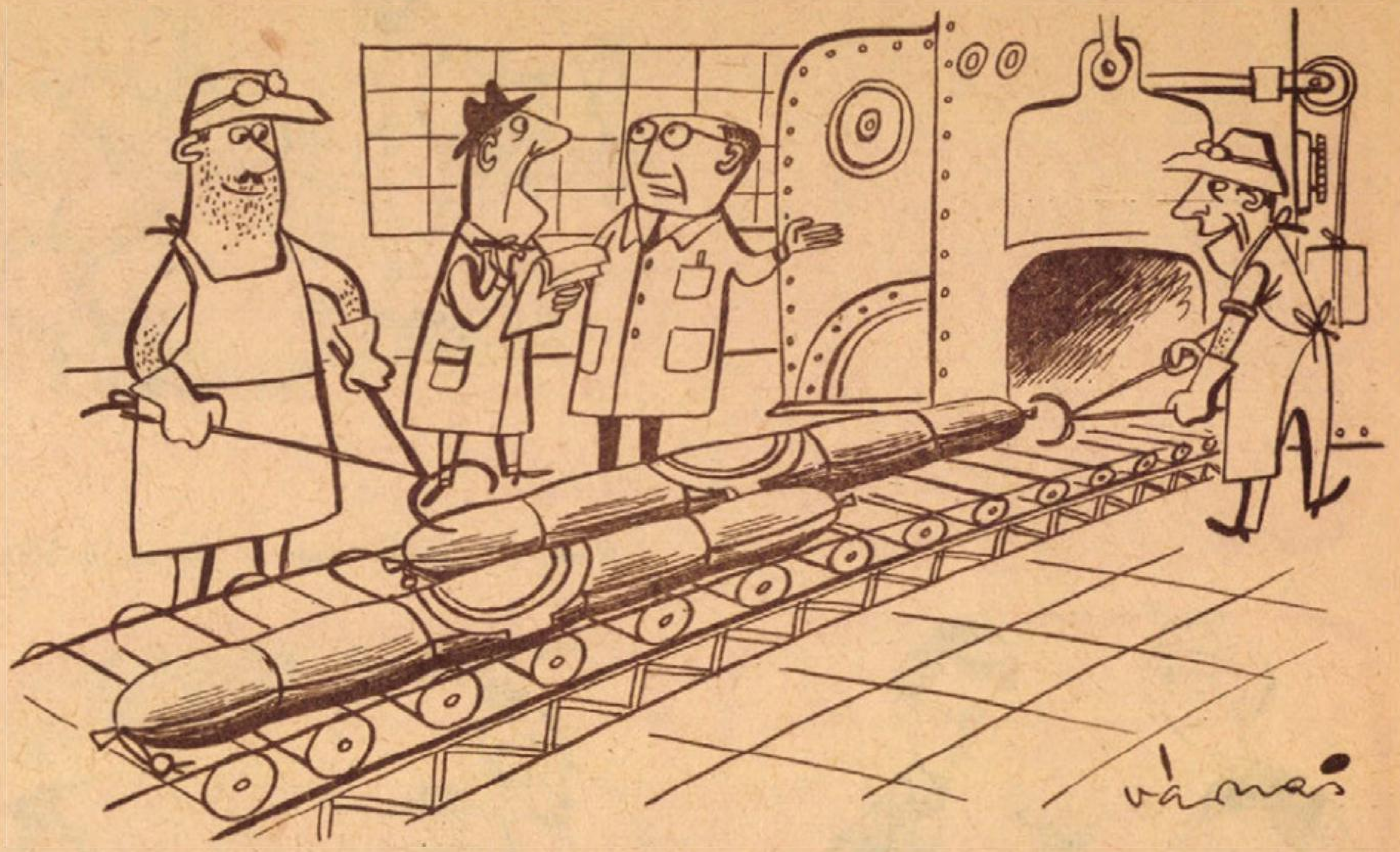
Egész éjjel tanakodtunk, hol vétettem el a dolgot. A feleségem azzal gyanúsított, hogy rosszul írtam le a számokat. Ezen össze is vesztünk. Végül megállapodtunk, hogy másnap lejárom a címeket.

Minden stimmelt. Már a huszadik helyen jártam, Rákosligeten, ránéztem a számtáblára... egy villanás... világossá vált, hogy hol van a hiba. Nemcsak én lottózom, hanem a Fővárosi Tanács is. Igen, igen, a Fővárosi Tanács. Az elmúlt években az összes utcaneveket, és a házszámokat, ahol csak laktam, megváltoztatta. Hát ezért nem nyert az én házszámlottóm!

Nemes János

Sajnos

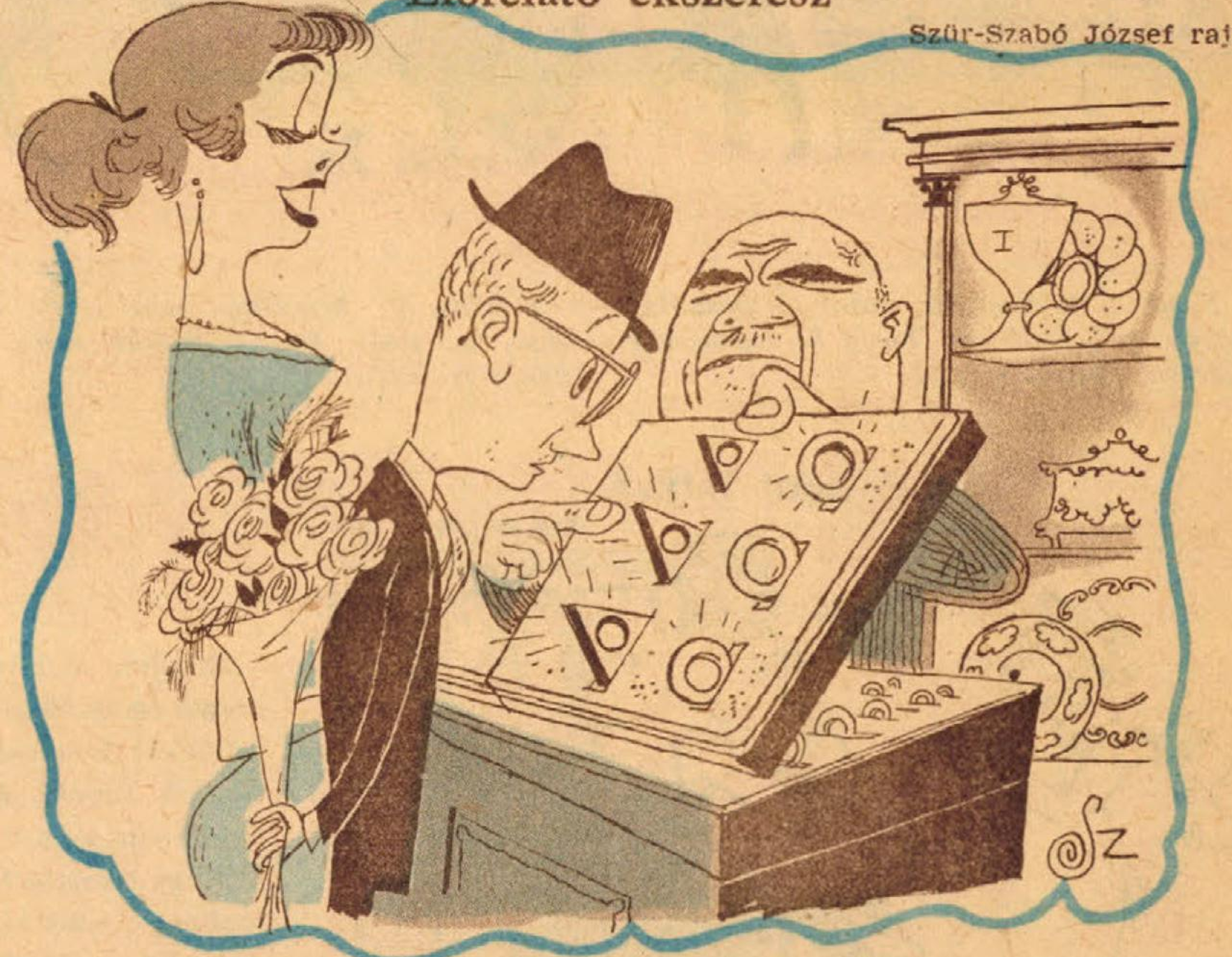
Várnai György rajza

— Kénytelenek vagyunk így gyártani az exportszalámit, mert csak **nehéz**iparra vagyunk berendezkedve...

Előrelátó ékszerész

Szür-Szabó József rajza

— Jegygyűrűt? Tessék megtekinteni háromszög-típusú gyűrűinket is...

Napoleon helyett

Tonez Tibor rajza

— Tessenek vizet venni, mert lezárjuk a főcsapot!

Sándor Károly:

Gondolkozz és felelj!

Láthatta-e XIV. Lajos, a Napkirály Cleopatrát fürödni?

Nem. Cleopatra nagyon szégyellős volt.

Láthatta-e III. Ramzesz fáraó Amerika felfedezését televízión?

Természetesen. Az egyiptomi luxushotelek fel vannak szerelve televízióval.

Ehetett-e Petőfi Sándor fokhagymás pirítóst a Mézes Mackóban?

Nem. A fokhagymát, mint az köztudomású, csak 1538-ban hozta be Európába Marcus Tullius Cicero.

Láthatott-e Napoleon Zoro és Huru-filmet?

Feltétlenül. Minthogy már régen született, az elsők közt állhatott sorba az Ady-mozi előtt.

Moshatta-e Borgia Lucrezia patyolat fehérneműjét mosógéppel?

Hogyne! Nem Budapesten élt 1957-ben...

Hát nem látja?

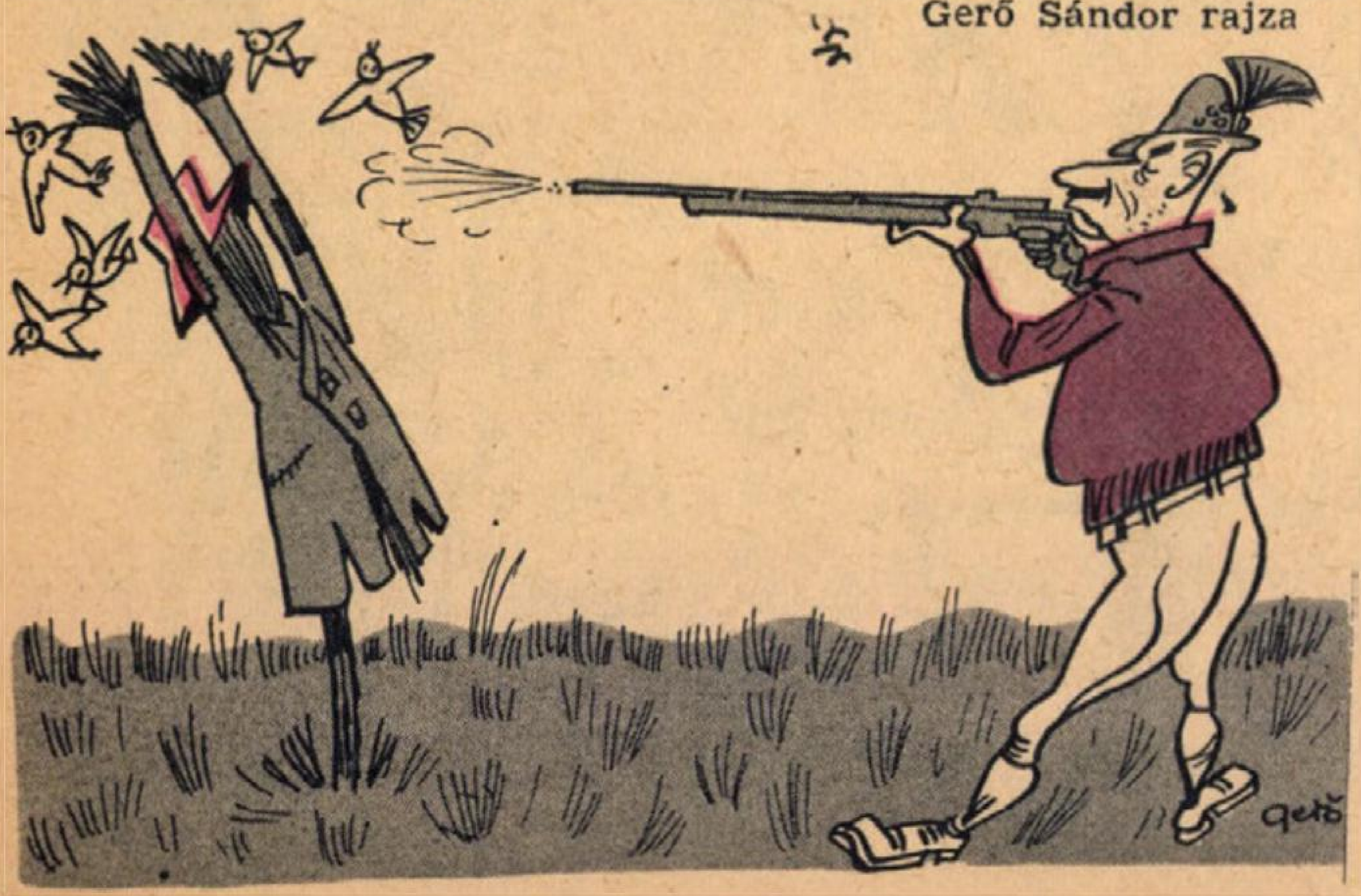
Szegő Gizi rajza

– Mondtam már, hogy nincs! ... Elfogyott! ...

Az ijedős madárijesztő

Gerő Sándor rajza

A humor könyvéből

Rossini, a híres olasz zeneszerző egész életében csak édesanyjával levelezett rendszeresen. A kiváló muzsikus, aki egyáltalán nem volt kishitű ember, így címezte leveleit: „Különösen tisztelt signora Rossini asszonynak, a híres és csodált Mester édesanyjának."

EGON ERVIN KISCH, a „száguldó riporter" rövid ideig éjjeli szerkesztője volt az egyik prágai német nyelvű lapnak. Lapzárta előtt egyszer felhívta Thun herceg, Csehország akkori helytartója, aki valami sürgős utasítást akart vele közölni. De Kisch nem volt az az ember, aki holmi telefon-trükkel hagyta volna magát rászedni.

— Thun herceg? — szólt vissza a telefonba. — Fogja maga azt még olcsóbban is adni.

A másnap kézbesített felmondó levélből tudta meg, hogy tényleg a helytartóval beszélt.

Schiller Frigyes nagy német költő (1759—1805) egy időben sokat hárfázott, de rosszul. A szomszédasszony átszólt hozzá:

— Schiller úr, ön úgy hárfázik, mint Szent Dávid, csak nem olyan szépen.

A költő így válaszolt:

— Ön pedig úgy beszél, mint Salamon király, csak nem olyan bölcsen.

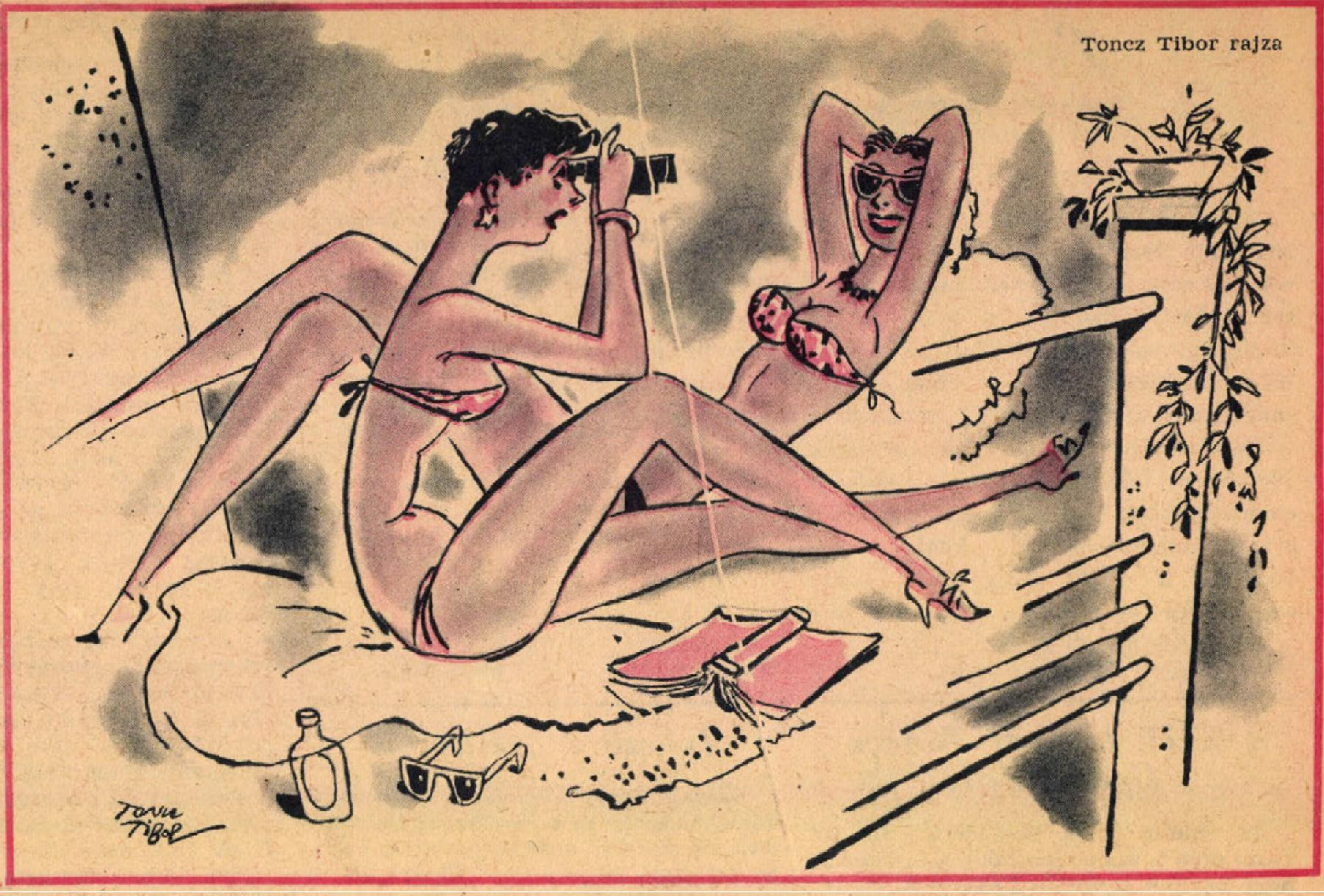
JEAN ETIENNE LIOTARD genfi festőművész, Rousseau barátja és portréfestője, 87 éves korában halt meg. Ikertestvére, az ugyancsak festőművész Michel, hét évvel élte túl, s egy részvétlevélre válaszolva ezt írta:

— „Mindig tudtam, hogy szegény Jean fiatalon fog meghalni. De hiába beszéltem neki..."

LIEBERMANN festőművészt egyszer megkérdezték: miért fest olyan ritkán, amikor minden alkotását jó áron tudja eladni? A válasz ez volt:

— Nem vagyok én összeházasodva a művészettel, nekem viszonyom van vele.

Napozók az erkélyen

Toncz Tibor rajza

— Néznek?
— Úgy látom, nem.

HANGSZEREK

Szomszédom, Kloficsák, pisztont vásárolt. Én ugyan trombitának néztem, de beláttam, hogy a piszton sokkal előkelőbb.

— Igen, nekem is van otthon egy pisztonom — jegyezheti meg társaságban az ember, hanyagul, miközben közönyösen szemléli a cigarettája parazsát.

Egyszóval piszton került a házunkba. Jellemző az emberek elvetemültségére, hogy a lakók közül senki sem köszöntötte fel e dicsőség szerzőjét, a piszton újdonsült tulajdonosát. Sőt, rosszindulatú megjegyzésekkel kommentálták az eseményt.

— Na, vége a nyugalmunknak! — mondta Golobec a másodikról, amire többen bólogattak.

Egyedül csak én lelkesedtem a pisztonért, ami közvetlen szomszédi mivoltomra és abszolút botfülemre való tekintettel feltétlenül nemes, megértő lélekre vall. Lelkesedésem — egyesek szerint — azzal is magyarázható, hogy ritkán szoktam tíz óra előtt hazatérni, s egybehangzó állítások szerint Kloficsák általában hattól kilencig csal ki pisztonjából fülbemászó melódiákat. Ez mindenesetre elgondolkoztató.

Tegnap viszont félnyolcra érkeztem haza. Már a lépcsőházban furcsa érzésem támadt, ami semmiesetre sem volt kellemesnek mondható. Irodalmi nyelven szólva: viszolyogtam. Viszolygásom vacsora alatt sem szűnt meg, s mikor már a brómosdobozt kezdtem keresgélni, gyulladt világosság elkínzott agyamban.

Erélyesen csöngettem be Kloficsákhoz. Ingujjban jött ajtót nyitni, kezében a „Kis tüdők, nagy mesterek" című pisztonszakfüzettel.

— Mondja, Kloficsák — kezdtem szigorúan — tudja mit jelent piszton angolul?

— Nem tudta.

— Dugattyút, kedves, dugattyút — emeltem feljebb a hangom. — Véleményem szerint ez arra utal, hogy be kell dugni a piszton torkát. Nem gondolja?

Kloficsák elpirult, lehajtotta a fejét. Látni ugyan nem láttam, de azt hiszem, könnyes lett a szeme. Ellágyultam, elszállt szívemből a felháborodás. Bensőmet hegyes fogakkal marcangolta a szégyen, hogy megbántottam egy érzékeny művészlelket.

— Régóta játszik pisztonon, Kloficsák? — kérdeztem bűnbánó hangon.

— Csak egy hete — válaszolta felragyogó szemmel. — De már remekül megy.

— Azt hallottam. Ám mondja, miért éppen pisztonozik?

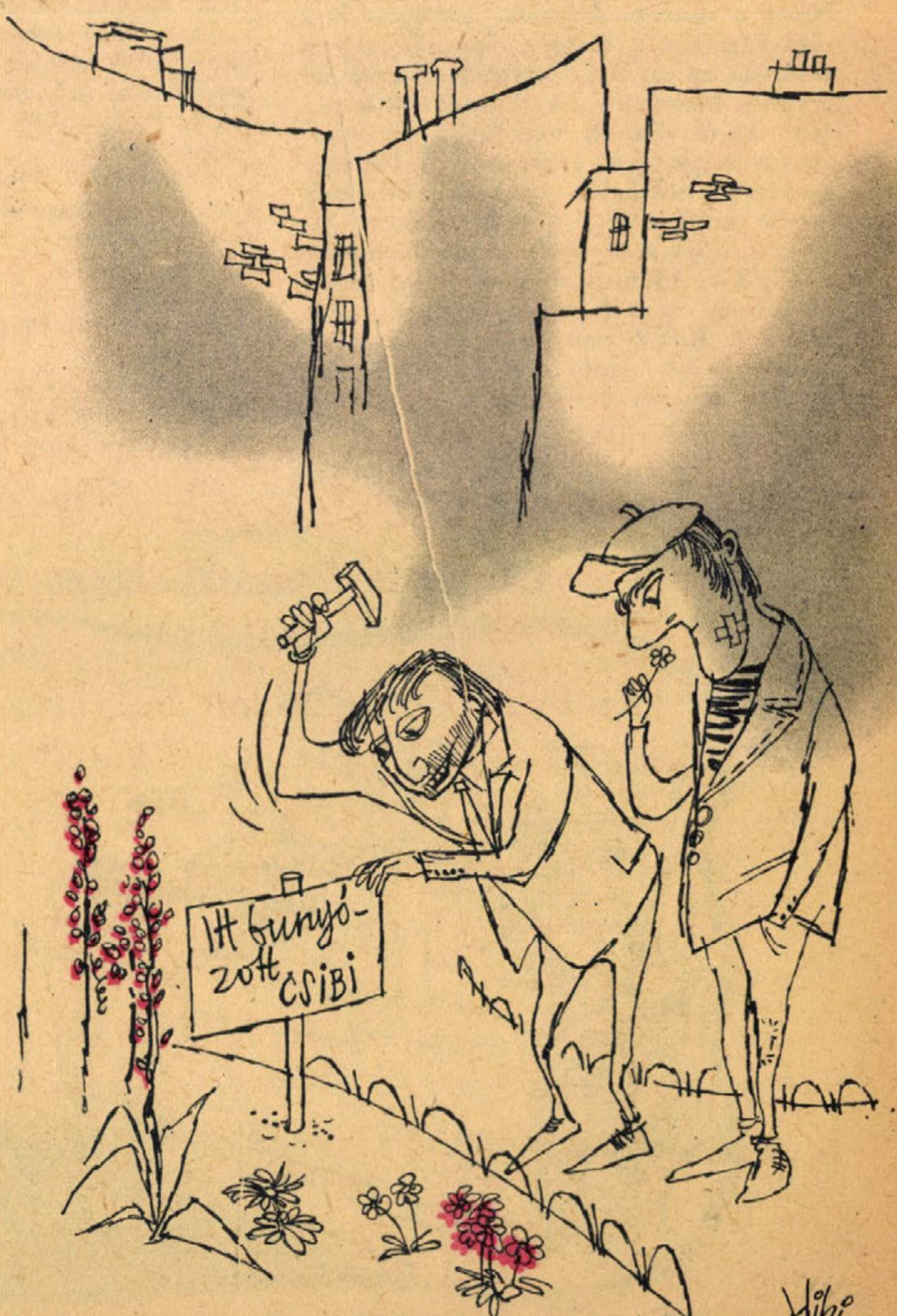
— Nem tudom. Kell egy hangszer az embernek.

Ezzel meggyőzött. Még ma veszek egy bombardont.

Nádasi Antal

Virágos park lesz az Ilkovics helyén

Hegedűs István rajza

Emlékezés

Le a bürokráciával!

Villany

Nálunk Isaszegen a hálózati áram feszültsége 220 volt. De ez a 220 volt csak volt. Mostanában ez a feszültség napközben 180—190-re, esténként pedig, — amikor a munkából hazatérők olvasnának, — 150—160 voltra csökken. Ennek eredményeként az égők gyenge sárgás fénnyel pislákolnak, a rádiók pedig csak selypítve szólnak.

Kiripolszki László
Isaszeg

Angin

Nemrégiben angint vásároltunk és mióta az a párnahuzatunk alá került, hajunk tele van tollpelyhekkel. Néha fél óráig kell fésülködnünk, amíg eltüntetjük.

Azoknak a textilgyáraknak, amelyek most angint készítenek, számolniok kellene azzal, hogy a huzatokba toll, sőt pehely is kerül, — ami jó lenne, ha benne is maradna.

Bak László
Tápiósüly

Autóbusz

Szeretnénk visszakapni a 42-es busz-járatot, mert a környék minden fontosabb üzlete a 42-es busz végállomásánál van. Hallottuk, hogy csak idényjáratnak akarják indítani a buszt, de gondoljanak ránk, a környék lakóira is, hiszen a Ruházati-, a Cipő-, a Háztartási-, az Edény-, az Illatszer Bolt és a Patyolat is ott van, sőt az Anya- és Csecsemővédő Intézet is. Úgy érezzük, ennyi indokolás elegendő.

Csillaghegy és Római fürdő lakói

A XIII. kerületi Tanács figyelmébe!

Az elmúlt évben kezdődött... Mi, a Tüzér utca 6. számú ház lakói megtudtuk, hogy házunk mellett a Lakatos és Fémárú KTSZ telepet létesít. Már előre féltünk, hogy ebből baj lesz. Aggodalmunk nem volt alaptalan. A KTSZ a ház tűzfala mellé maróműhelyt is építtetett, amelynek az elszívóberendezése egy vonalban van az első emelet ablakaival, úgyhogy a kiáramló sósavgőz a lakásokba szivárog. Mikor a műhely dolgozik, az egész ház sósavban fürdik. Hogy a sósavgőz milyen ártalmas az emberi szervezetre, arról az orvosok bizonyára sokat tudnának mondani. Arról viszont, hogy mennyire ártalmas a bútorokra, különösen a fémtárgyakra, mi tudnánk nagyon sokat beszélni.

Sok utánjárással annyit sikerült elérnünk, hogy a kerületi tanács kötelezte a KTSZ-t: 1956 szeptember 30-ig szüntesse meg ezt a közegészségellenes állapotot. A KTSZ azóta már két ízben is fizetett 1500 forint pénzbüntetést, de minden maradt a régiben.

Orvoslást kérünk!

Egy 18 aláírással ellátott panaszoslevélből

Zokszó a „váltásról"

Néhány napja ebédidőben betértem a József nádor tér és a Vörösmarty tér között levő „kis Zserbó"-nak elnevezett eszpresszóba. Mintegy nyolcan-tízen álldogáltunk a pult előtt, feketére várva.

A tétlenül álldogáló kiszolgálóktól megkérdeztük, hogy miért nem szolgálnak ki. Válasz: „Egy negyedórát kell várni." Talán nincs gőz? — kérdeztem a tapasztalt kávézó beavatottságával. Gőz van, de a személyzetváltozás miatt kell várni, — mondta a pénztáros. Késik a váltás? — tudakoltam, mire kiderült, hogy nem ez a baj. Az új kávéfőző már a helyén van, de „a szabály, az szabály", mégis várni kell, mert ez előírás. Nem értettem ennek okát, a többi várakozó sem értette.

Az „előírás" ügyében az üzletvezető sem tudott magyarázatot adni, ezért az egyik várakozó a panaszkönyvet kérte. Ezzel akart lehetőséget adni a vállalat vezetőségének arra, hogy az érthetetlen szabályt megmagyarázza. És ekkor ért minket az újabb meglepetés.

— Október óta megszűnt a panaszkönyv, — mondotta az üzlet vezetőnője és úgy éreztük, egy kis gúny is volt hangjában.

Martinovics Gyula
Bp., V., Néphadsereg u. 14.

Ez aztán a takarékoskodás!

Gerő Sándor rajza

— Kovács kartárs ön Ceglédre, a két postagalamb pedig Makóra száll ki!

Gyorsáru

Magam is olvastam, hogy a vámnál több mint százezer külföldi csomag vár széthordásra és így egyáltalán nem csodálkoztam, amikor a postás beállított egy úgynevezett szeretetcsomaggal. Marad még 99 999.

— Mikor adták fel? — kérdeztem szívrepesve.

— Ez még vámmentes — hangzott a férfias válasz.

Valóban, a vámmentességi határidő lejárta előtt két nappal, pontosan február 26-án adták fel Bécsben és március 27-én érkezett meg Budapestre. Gyalog jöhetett át szegény a határon, hatalmas viszontagságok között, óránkénti átlagos negyedkilométeres sebességgel. No de ajándék-csomagnak ne nézzük a sebességi fokát. Gyorsáruként érkezett, igazán nem érheti szemrehányás.

Amikor kettesben maradtam a csomaggal, gyorsan hozzáfogtam a kibontásához. Valamit be akartam hozni a késésen. A nemes adományozó kilétét nem sikerült megállapítanom, mert feladóként egy ismert csemege-cég szerepelt. Nem rossz jel. Szeretem a csemegéket.

A felbontás magasztos műveletét némiképpen zavarta a barna burkolat-papír nedvessége. Csak nem ázott meg Nickelsdorf és Hegyeshalom között a senki földjén? Csakhamar kiderült a csapadék titka. A csomagból előkerült két jókora kocka margarin, szörnyen csapzott állapotban.

— Bocsánat, mi nem tehetünk róla — pityeregték — február 28-án, kemény téli hidegben ültünk be a vonatba és most érkeztünk meg, március 27-én, ragyogó tavaszi verőfényben.

Nem tett jót a napozás a margarinnak. A hosszú úton elvesztette a lelki egyensúlyát és elárasztotta az útitársait, csupa olyan holmit, aminek október 23 és november 23 között szívből örültünk volna — elárasztotta a kristálycukrot, a tarhonyát, a rizskását és azt a két kis csomagot, aminek ma is örültünk volna: a kávét és a kakaót. De így elpárolgott az öröm. Egyszóval mindent tönkretett a margarin tavaszi olvadása, csak magát a margarint nem. Deformált kockái így is bőszen dacoltak az utazás viszontagságaival, még mindig egész helyes margarinnak látszott. De mihez kezdjen az ember a margarinnal? Mintegy válaszképpen belépett az újságkihordó asszony, kedves öreg nénike. Eléjeraktam a két kockát.

— Szokott-é otthon margarint használni?

— Hogyne lelkem — válaszolta — abból lesz a finom lángos!

A kocka el volt vetve.

— Tessék, vigye haza. Pompás külföldi margarin. Fogyassza el jó egészséggel.

Jól tudom, nem illik ajándékot bármikor is szóba hozni, mégis lábbal tiportam az illemszabályt és két nap múlva megkérdeztem a nénikét:

— No milyen volt a lángos?

Felvonta a vállát és mélabúsan válaszolt:

— Jó volt, jó volt, de én nem tudom, mitől volt olyan pörköltkávé íze nekije...

Stella Adorján

Ellenszenv

Aznap este mindenki jókedvű volt a társaságban, csak Varjas ült fancsali képpel, elkeseredetten. Kérdezgették tőle, mi baja, de csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy vásárlás közben felbosszantották a Közértben.

— Nem is akarok rágondolni — legyintett türelmetlenül —, mert újra dühös leszek... Nem is akarok rágondolni...

Aztán a háziasszony leültetett melléje egy Sümegi nevű férfit, akit addig még egyszer sem látott a társaságban. Hosszú ideig szótlanul ültek egymás mellett.

Varjas figyelmesen nézegette a szomszédját.

— Milyen ellenszenves ez az ember! — gondolta magában. — Nem tudom, miért, de olyan tenyérbemászó képe van. — Alig hogy lepergett agyán ez a gondolat, máris bizseregni kezdett a tenyere.

Sümegi megérezte, hogy nézik. Mosolyogva visszabámult.

— Most beszélni fog velem! — ijedt meg Varjas. — Ha az időjárásról kezd beszélni, lekenek neki egy pofont! Le én, mert nem lehet sokáig kibírni azt a tenyérbemászó képét!

Szomszédja azonban nem szólt egy szót sem.

— Hallgat mint a csuka — idegeskedett. — Mégiscsak kiosztok neki egy flemmet... — Közben azon gondolkozott, kisasszony-kezét nézegetve, hogy miért ellenszenves neki ez az alak. Talán valami gyerekkori emlék, vagy csak hasonlít valakire, akit nem szível. Nem: sem az egyik, sem a másik.

Félszemmel újra szomszédaira sandított.

— Hogy lehet valakinek birsalma-alakú feje? — morfondírozott, egyre növekvő türelmetlenséggel. — Az orra olyan hegyes, mint egy derékszögű háromszög, a szeme moszatszínű és az arckifejezése mérhetetlenül semmitmondó.

Rágyújtott egy cigarettára, ettől egy kicsit megnyugodott.

Néhány pillanat múlva újra szemügyre vette Sümegit és meglepetten tapasztalta, hogy tojásdad-formájú feje van, az orra nem is hegyes, hanem tréfásan tömpe, a szeme kislányos-ibolyakék és az arckifejezése inkább bölcselkedő, mint semmitmondó.

— Ebből is látszik, hogy nem lehet rendes ember! — vonta le a tanulságot Varjas. — Rendes ember nem változtatja a fejét.

Megpróbálta férfiasan legyőzni magában a bugyborékoló ellenszenvet, de sikertelenül.

— Tulajdonképpen mi bajod van vele? — kérdezte önmagától. — Lehet, hogy kedves, kellemes ember, aki...

— Kizárt dolog! — felelte azonnal. — Jó emberismerő vagyok!

Sümegi végül is megszólalt és elmesélt egy nagyon hosszú történetet arról, hogy milyen nehéz manapság egy jó vízvezetékszerelőt találni...

Varjas az elbeszélés közben hangtalanul rebegte maga elé:

— Hiába minden! Jönni fog a pofon. — Érezte, hogy fogytán a türelme.

Szomszédja ekkor egy újabb mesébe kezdett és ebben is szerepelt egy vízvezetékszerelő.

Nem bírta tovább idegekkel. Elsötétült előtte a világ. Felugrott és lekent egy hatalmas pofont az ámuló Sümeginek, miközben felháborodottan ordította:

— Nekem mérjen pontosan! Az a szalámi nincs meg tíz deka!

MIKES GYÖRGY

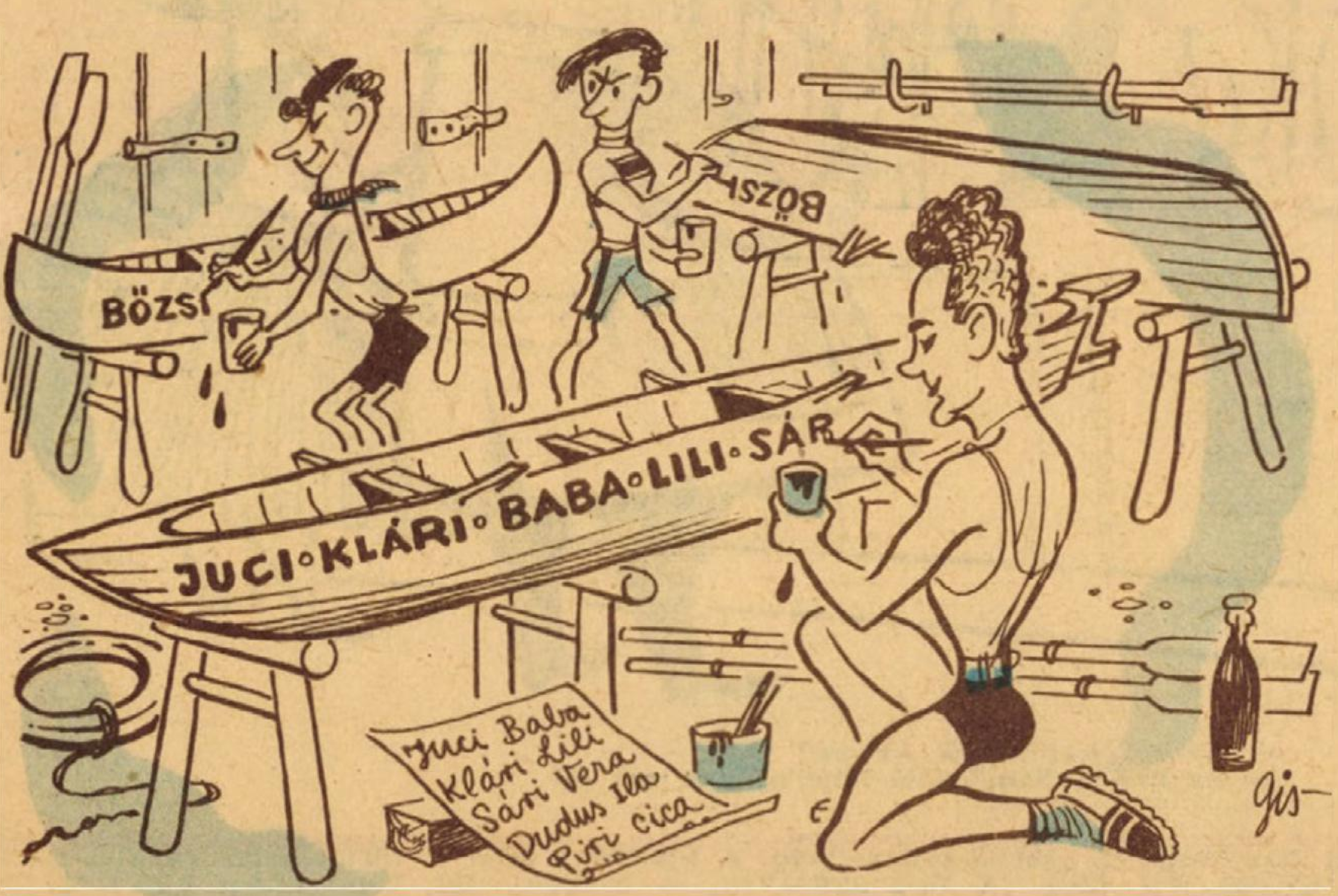
Csínján a frázisokkal!

Schwott Lajos rajza

A vadevezős Don Juan

Szegő Gizi rajza

Találkozás az állomáson

Az a két férfi, aki egy angol vasúti állomáson, véletlenül szembetalálkozott, negyven éve haragudott egymásra. A harag, a gyűlölet akkor kezdődött, amikor hat éves korukban egymás mellett ültek az iskolapadban.

Az iskolák elvégzése után húsz évig nem látták egymást. Az egyikből admirális, a másikból püspök lett.

Amikor most ismét találkoztak, mindkettőjükben feléledt a régi gyűlölet és a püspök agyában kegyetlen ötlet született. Odafordult a pazar egyenruhában feszítő admirálishoz:

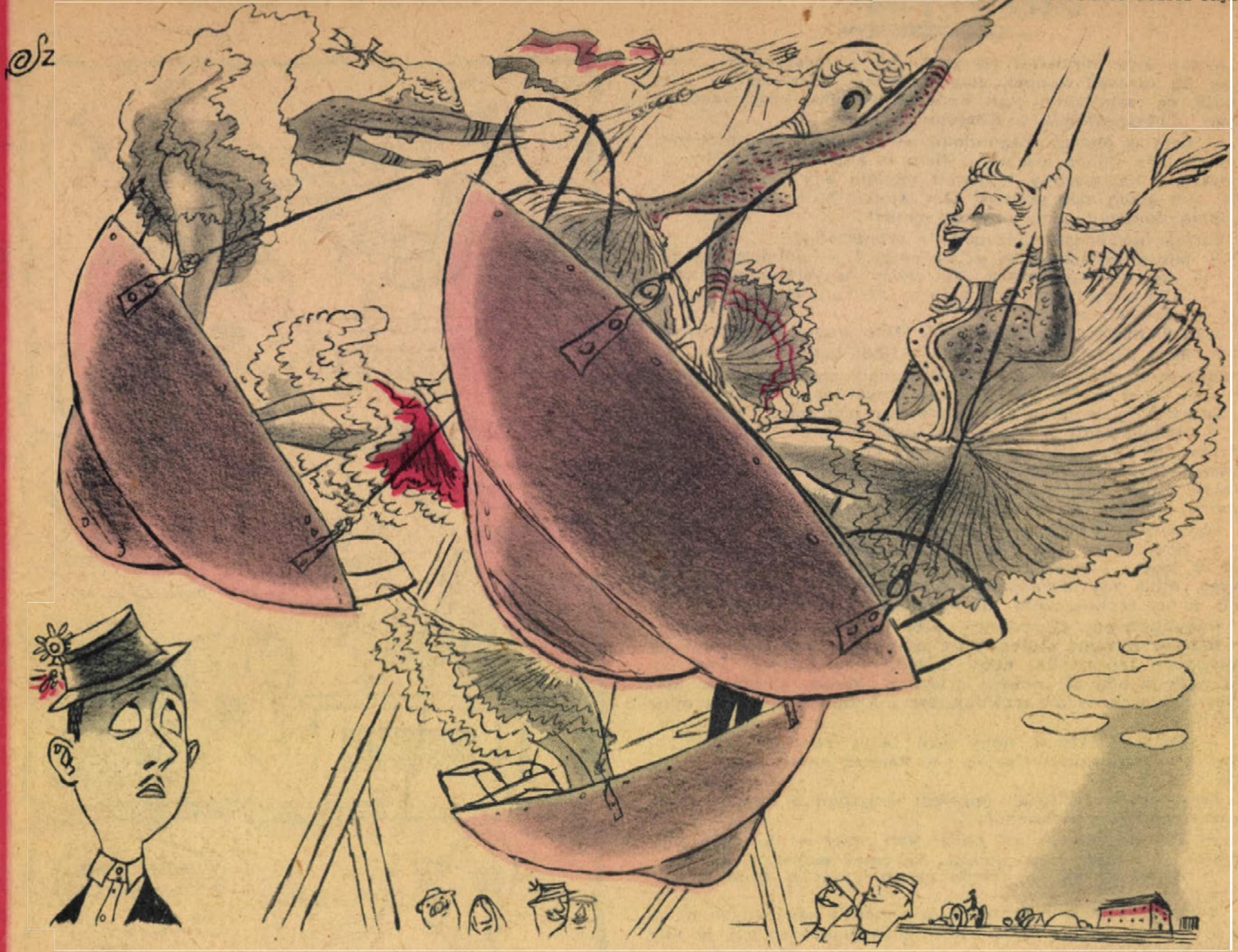
— Bocsánat, kedves vasutas, nem mondaná meg, mikor érkezik a liverpooli expressz?

Az admirális elsápadt, egy pillanatig dermedten nézett a reverendás, tekintélyesen nagyon kövér püspökre, azután eszébe jutott a visszavágás:

— Sajnos nem tudom megmondani, de figyelmeztetnem kell, hogy ezen az expresszen nők ilyen előrehaladott állapotban nem utazhatnak.

Meg kell büntetni!

Szür-Szabó József rajza

— Te Julis, miért nem állva hintázol?
— Összevesztem a Janival...

Egy falusi boltban

Várnai György rajza

— Patkót kaphatnék kérem?
— Az nincs. Négylevelű lóhere nem lesz jó?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.